

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VI. évfolyam, 2. szám, 2012. február

Ehavi számunk alkotói:

Mab Tee, Amanita, Kétvirág, coolababy, freedom, Juditti, bel corma, CraZ, Bandi2, Ebenezer, Norton, Floró, Gedó Márton, Andrew Sinclair, Jimmy Cartwright, Homoergaster, Kapitány

Tartalom

KÖZÉRDEKŰ INFORMÁCIÓK

Hírek, pályázatok ..... 2-3.

FANTASY

Szavak, amiket suttog a szél /Craz/ ..... 4.

Ibarai bazár /bel corma/ ..... 5.

Rohadt egy nap /Bandi2/ ..... 6.

Óltalmazó szerelem /bel corma/ ..... 7.

SZÉPIRODALOM

Fehér tajtékok /Mab Tee/ ..... 8.

Álom /bel corma/ ..... 8.

Egy légy reinkarnációi /Amanita/ ..... 9.

HORROR

Menekülés /Andrew Sinclair/ ..... 10.

Koporsóban - Félperces borzongások sorozat /Juditti/ ..... 10.

Incidens a Harlem folyónál /Ebenezer/ ..... 11.

A halál háza /Andrew Sinclair/ ..... 14.

NEOPRIMITIVIZMUS

Fényképalbum /Norton/ ..... 16.

VERSEK

Csak Ennyi... /Jimmy Cartwright/ ..... 13.

Emberek /Kétvirág/ ..... 13.

Anyám /Coolababy/ ..... 17.

Méreg /freedom/ ..... 17.

Hűhó a hóhős /Norton/ ..... 17.

Fáj a Farkas Lábnyma /Gedő Márton/ ..... 17.

A hold átka /Andrew Sinclair/ ..... 17.

FILMROVAT

A Stirlitz dosszié:
egy kultfilm a KGB-től /Homoergaster/ ..... 18.

KÖNYVAJÁNLÓ

Alan Dean Foster - A bolygó neve: Halál /Kapitány/ ... 24.

A hónap képe: Világvége

Fotó: Ilyés András-Zsolt

Hírek, pályázatok

MEGJELENT! Zombi Apokalipszis – A kezdet: Simagöröngyös

Rajongók velős(csontos) véleménye a kötetről:

„Simagöröngyöst a népnek! Igen! :)” -
(Bloody Dora / Karcolat)

„Gratula a kötethez, nagyon eltaláltátok a hangot, a humort. Rég nevettem ilyen jóízűen. :)” - (Zora / Karcolat)

„Megkésve, de hadd gratuláljak, skacok. :) Most már legalább tudom, mit kell beszerezni, hogy kikapcsoljak egy-egy randa, nehéz nap végén. :)” - (Sren / Karcolat)

„Felkerült a kívánságlistámra. :)” -
(Chris Cage / Karcolat)

EZT TE SEM HAGYHATOD KI!

A Lidércfény első antológiája, zombikkal, sajtáságosan magyar hangvétellel, nem nélkülözve a titkosszolgálatokat, tudósokat, rosszul sikerült kísérleteket sem.

<http://zombi.lidercfeny.hu/>
VIGYÁZAT! FOLYTATÁSA VÁRHATÓ!

Új pályázati kiírás, téma a szabadság...

Pályázati felhívás íráskedvelőknek!

Életünk során sok élményünk volt már.

A mostani pályázat is egy ilyen élmény, érzés megírására sarkall, amit már biztosan megéltetek valamilyen szinten.

Saját példamból kiindulva tudom, hogy milyen sok amatőr költő, író próbálgatja a szárnyait. S felbuzdulva a 2010-es pályázatomra érkezett írások sikerén, most ismét egy lehetőséget kínálok az írógatóknak. Most a próza és a vers mellé a blogot is idevettem, mert nagyon sokan tudják abban a formában megosztani a gondolataikat, véleményüket, életük mozzanatait, akkor is, ha nem igazán rendelkeznek költői vagy írói vénával.

Tudom, hogy az általam felajánlott díjak nagyon csekélyek, de ne is azt nézzétek, hanem az írás örömét, a megmérettetést, a játékot, a lehetőséget.

A pályázat témája: a valódi szabadság érzésének megélése

Bővebb információ:

<http://lenabelicosa.blogspot.hu/2012/01/26/uj-palyazati-kiiras-tema-a-szabadsag>

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VI. évfolyam. 2. szám, 2012. február

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító:

Jimmy Cartwright: montázs netes képekből

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Hírek, pályázatok

Pályázatot hirdetett a Fiala Írók Szövetsége

A Fiala Írók Szövetsége (FISZ) ebben az évben is meghirdeti alkotói pályázatát. A pályázatra 35. életévüket be nem töltött alkotók jelentkezhetnek. Műfaji megkötés nincs. A pályázatra a FISZ kötettel még nem rendelkező szerzők kéziratait is várja.

Határidő: 2012. április 15.

Érvényes: 2012. április 15.

Pályázni levélben elküldött kötetnyi terjedelmű (próza esetén minimum 160 000, maximum 400 000, vers esetén minimum 25 000 leütésnyi) kézirattal lehet. A pályázati munkákat kizárólag postai úton fogadjuk a FISZ címén: 1397 Budapest, Pf. 546. A kézirat mellett a szerző elérhetőségeit (postacím, emailcím, telefonszám) is tartalmazó önéletrajza és a nevezési díj befizetését igazoló csekk másolata is szükséges.

Nevezési díj: 3000 Ft/pályázat, melyet postai utalványon vagy banki átutalással a FISZ számlaszámára kell átutalni (Budapest Bank 10102086-33859500-00000007). Átutalásnál a közlemény rovatban mindenképp fel kell tüntetni a pályázó lakcímét, és azt, hogy „nevezési díj”.

A pályázatok postára adásának és a nevezési díj befizetésének határideje: 2012. április 15.

A beérkező pályaműveket a FISZ sorozatszerkesztői neves irodalomárokkal közösen bírálják el.

Az eredményhirdetésre a FISZ éves szakmai és alkotótáborában kerül sor Visegrádon (2012. június 21-23.). A legjobb kéziratok szerzői meghívást nyernek az eredményhirdetést követő, komoly szakmai közönség előtt lezajló felolvasóestre, valamint válogatást kapnak a FISZ eddig megjelent könyveiből. Amennyiben megfelelő színvonalú kéziratok érkeznek be, a FISZ a nevezési díjakból befolyt összeget a legjobb helyezést elérő kötetek megjelentetésére kívánja felhasználni.

A FISZ fenntartja a jogot arra, hogy – minőségi okokból – egyes díjakat nem oszt ki. A szervezők kéziratot nem őriznek meg és nem küldenek vissza, kivéve, ha a pályázó felbélyegzett és megcímezett válaszborítékot mellékel. Amennyiben a pályázó valótlan személyes adatokkal (álnéven pályázni természetesen megengedett), vagy nem saját kézirattal pályázik, az a pályázattól történő azonnali kizárását vonja maga után.

<http://www.irok.hu/>

Új Padlástér – Novellapályázat

A Karcolat Irodalmi és Művészeti Tehetségkutató Egyesület (továbbiakban: KIMTE) meghirdeti az Új Padlástér elnevezésű, három körből álló novellapályázatát.

A pályázat jelíges.

Nevezési díj nincs.

Műfaji megkötés nincs.

A pályázaton bárki részt vehet.

Egyetlen megkötés a politikamentesség.

A novellák beérkezése

1. kör: 2012. február 16. – április 15.

2. kör: 2012. április 16. – június 15.

3. kör: 2012. június 16. – augusztus 15.

A KIMTE körönként más-más témát jelöl, ezekre a megadott időintervallumon belül lehet műveket beküldeni. A második és harmadik témát az előző kör határidejének zárásakor hirdeti meg a honlapján.

A Pályázó bármelyik körben indulhat (akár mind a háromban is), de egy-egy körben maximum két novellát küldhet be.

Beküldési feltételek

A KIMTE a pályázatra olyan irodalmi műveket vár, melyek a pályázók saját szellemi termékei, sem nyomtatott, sem elektronikus formában még nem jelentek meg.

A Pályázó a novellát kizárólag az alábbi dokumentumsablon használatával küldheti be csatolmányként a Beküldési űrlap kitöltésekor. Az ettől eltérő módon beküldött műveket a Zsűri nem értékeli.

Terjedelem: 30 000 - 50 000 közötti leütés (szóközökkel)

Az ettől eltérő terjedelmű műveket a zsűritagok nem értékelik.

A novella formátuma

(a letöltött dokumentumsablon beállításai)

Betűtípus: Times New Roman

Betűméret: 12-es

Igazítás: Sorkizárt

Sortávolság: Szimpla

Elválasztás: Nincs

A tabulátorok használatát kérjük mellőzni!

A csatolt fájl neve (az esetlegesen átnevezett dokumentumsablon) ne tartalmazzon nagybetűt és ékezetes betűt, a dokumentum ne tartalmazzon képeket és hivatkozásokat!

A Zsűri kizárólag a formai kritériumoknak megfelelő novellákat értékeli.

A pályázat témája

1. kör - A HAMIS PRÓFÉTA

Jóslatok, próféciák mindig is voltak, és mindig is lesznek. Némelyik beteljesül, némelyik viszont csupán félrevezető szándékkal keletkezik. A pályázatra beküldött novella története egy hamis jóslat, de elsősorban a jóslatot terjesztő személy köré épüljön.

A történet játszódhat bárhol, bármilyen korban, valós vagy elképzelt világban, műfaja lehet bármi (szépirodalmi, fantasy, sci-fi, történelmi, thriller, horror, jelenkori történet, vagy egyéb), legyen kerek, legyen eleje és vége, feleljen meg a novella ismérveinek, nem regényrészletet várunk.

A pályázat díjazása

A KIMTE a novellapályázat köreinek három-három legjobb novelláját tematikus kötetben, nyomtatott formátumban megjelenteti 2012 második felében.

Ezen túl a Zsűri egy művet különdíjban részesíthet, ennek díjazása értékes könyvcsomag.

A KIMTE mint a pályázat kiírója fenntartja a jogot, hogy kevés és/vagy nem megfelelő színvonalú novellák beérkezése esetén a pályázatot meghosszabbítsa és/vagy az antológia megjelentetését elhalassza vagy törölje, továbbá fenntartja a jogot, hogy a novellák díjazását módosítsa, illetve a díjazottak körét bővítse.

Értékelés

A beküldött novellákat első fordulóban a KIMTE szerkesztői olvassák és bírálják, a második fordulóban a végső sorrendről meghívott zsűritagok döntenek.

Az ő személyük egyelőre meglepetés.

A pályázók kilétét a zsűritagok csak a döntéshozatal után ismerik meg, a novellák jelígyével kerülnek eléjük. Az anonimitásról az adminisztrátor gondoskodik.

Eredményhirdetés

A nyertesek az eredményhirdetés előtt e-mailben kapnak értesítést, ugyanakkor a megbízott szerkesztő tájékoztatást nyújt nekik a novella megjelenéséről.

Az eredményhirdetés várható ideje: 2012. október.

A kötet megjelenése és a műsoros díjátadó ünnepség várható ideje: 2012. november vége.

Infó: kimte@kimte.hu - KIMTE honlap: <http://kimte.hu>

Szavak, amiket suttog a szél

A Látószikla szélén álltam, az elem táruól frissenzöld panorámát csodálva. Az a pár keleten-lógó-orrú felhő csak jobban kihangsúlyozta az éledő lombok napfényben fürdőző látványát. Balra a hegyek lábánál – olyan hatórányi járóföldre – idelátszódott a város, de csak a főbb jellegzetességeit lehetett felismerni. Lent a Sebesvíz völgye kanyargott lustán az alföld és a házak felé, az egyre csendesülő folyócskát követve. Átellenben a régi törpebánya sziklafala szürkéllett, jobb felé pedig az egyre magasodó hegyek sorakoztak.

A szél újra feltámadt, felém sodorva a furcsa dallamú szavakat, melyek egyik ismert nyelvre sem hasonlítottak. Egy varázsló barátom szerint angyalok beszéde – de hát angyalok nem léteznek.

– A szél suttogását hallgatod? – Sárkányszikla settenkedett ki mögém a tisztásra, már amennyire egy törpe érti ezt a mesterseget. Kezében két jókora ivóalkalmatosságot tartott, az egyiket felém nyújtva.

– Vajon mit mondhatnak? – vettem el a borral teli faragott kupát.

– Nagyfülű Balambér szerint útmutatást adtak. Fejébe vette ugyanis, hogy a szavak egy titkos rejtjellel megfejthetőek, és ki is dolgozott rá egy saját szisztémát. Úgy gondolta, hogy a hangok elárulják neki a kincshez vezető utat.

– Mégis hogyan? – kortyoltam bele a kellemesen fanyar italba a törpe felé fordulva.

– Azt senkinek nem árulta el, de egy térképet is rajzolt hozzá. Az egyik meleg nyári napon egy ásóval elindult megkeresni.

– És megtalálta a kincset?

– Nem igazán. Beesett egy víznélőbe, innen tíz percre.

– Te most a Hős Balambér barlangról beszélsz, ott a fenyes mellett?

– Most már úgy nevezik. Na ja, törött lábakkal nem tudott kimászni. Én találtam rá harmincöt évvel ezelőtt. Az egyedi vonalvezetésű csatabuzogányáról könnyű volt azonosítani a tetemet.

Elgondolkozva kortyolgattuk italunkat, a messzeséget bámulva.

– Még hat óra éjfél, és megkezdődik az újabb esztendő. Tudod, hogy messze fent északon a réti barbárok nem is holnaptól számítják az új évet?

– Biztos agyukra ment az ottani fagyos időjárás – vigyorgott a törpe kicsit hátradőlve, hogy az utolsó cseppek se vesszenek kárba az italból.

– Ők a leghidegebb téli napokban tartják az ünnepet, amikor a nappalok újra hosszabbodni kezdenek.

– Barbár barbár népség – legyintett Sárkányszikla mosolyogva. – A napforduló estéjén még élőáldozatot is bemutatnak istenüknek. És te teszel valamiféle újévi fogadalmat? – váltott témát hirtelen.

– Nem szokásom. Miért te igen?

– Aha, megint megfogadom, hogy jövőre nem iszom manópálinkát.

– Megint? Miért, eddig hányszor fogadtad meg?

– Körülbelül?

– Körülbelül.

– Hatvannégyszer.

– És hányszor tartottad be?

– Hát egy alkalommal majdnem.

– Akkor meg mire jó?

– Legyen mit megszegni! – vigyorgott talajmenti barátom, majd ki tudja honnan, elővarázsolt egy teli palackot.

– Az meg micsoda? – próbáltam meglesni oldalán a feliratot.

– Ez kérlek igazi ünnepi itóka. Késői szüretelésű sárgamuskotály.

– Mi az hogy késői, késő ősszel szüretelik?

– Dehogy. Kizárólag napnyugtakor. Az így szedett szőlő mustjának különleges zamatot ad a mágikus időpont. De ha megkóstolod, érteni fogod, mire gondolok.

Nem sokkal később már értettem.

– Lassan elkészül az ünnepi sült őzgidá – biccentett a nem messze felszálló füst felé Sárkányszikla, ami a vadászház felől kanyargott. – Ideje visszamenni a többiekhez.

– Csak nem megéheztél, törpe barátom?

– Csak de. Ez az egyik kedvenc csemegém.

– És hányat ettél már?

– Körülbelül?

– Körülbelül.

– Ó, nem számoltam – somolygott.

– Ismered azt a dalt, hogy „Gondülő borocska mellett vígan illan életem, gondülő borocska mellett, Sors, hatalmad nevetem?”

A minap hallottam egy felkapott bárdtól a Nyakonöntött Próbagoblinban. A koncert után még gratuláltam is neki, bár nem a szívem csücske a fickó. Egyszer régebben azon kötözködött, hogy a dalaít más ne énekelje, mert azok az ő „szellemi tulajdona”. Mondtam is neki akkor, hogy szerintem egyáltalán nem szellemes az a pár sor, és ötven, vagy hetven év múlva már a kutya se fog emlékezni rá. Bár ezt csak bosszantásul közöltem vele, mert igenis tetszett a dal. Csak azt az idéltlen tralalla-tralallát kéne kihúzni belőle.

– „És mit ámultok? Ha mondom, hogy csak a bor istene, akit én imádok, aki e kebelnek mindene” – csatlakozott kedvenc törpém, majd elindultunk a kis ösvényen. Ahonnan egyre halkulva halatszott, a duett:

„Bor taníta húrjaimra csalni nyájás éneket; bor taníta elfeledni, csalfa lányok, titeket.”

Ott messze, ahonnan a szél fúj, a zöldszemű angyal befejezte a mesét, becsukta a könyvet, és leoltotta a villanyt. A kisangyal már aludt. Zöldellő tavaszi erdőkről álmodott.

Craz

Ibarai bazár

A barbár

Jöjjen csak be, kedves uram! Most biztosan megfordul a fejében, hogy vajon jó helyen jár-e? Nos, megnyugodhat, nemes kalandor, igen, ön megtalálta a délvidék legnívósabb bazárját. Alacsony árak mellett a legjobb minőséget kínáljuk önnek! Bocsássa meg az udvariatlanságomat, de honnan való kegyelmed? Nem, ne is válaszoljon, rögtön kitalálom! Észak nemes szülötte az úr, talán aqvilóniai? Igen? Persze, rögtön láttam én, hogy a barbárok büszke népéhez tartozik a kedves vevő! Daliás termet, szálkás izmok! Tudja, egy jó kereskedő ennyi idő után már megtanulja megkülönböztetni a büszke hősöket a tolvaj söpredéktől! Ön bizonyára nemes, tehetős úr. Húha, micsoda súlyos erszény! Tán egy sárkányt kaszabolt le kegyelmed, és megkaparintotta a kincseit? Igen kevesen képesek erre, de önt ilyen hősnek nézem! Hogy mondja az úr? Megölt egy orkot, és kifosztotta? Bizonyára hatalmas, erős ork lehetett!

Aztán miféle tárgyak érdekelnék a kedves vevőt? Ne is mondja, már tudom! Fegyverre áhítozik a szíve, ugye? Maga bizonyára nem olyan nyálás, elkényeztetett mágiahasználó, aki aljas módon, orvul támad az ellenfelére. Tehát harcos? Igen, tudtam én, hogy csakis harcos lehet! Aztán miféle fegyvert szeretne? Talán valami súlyos, kétkezes pallosra gondolt a kedves vevő? Eltaláltam? Na, igen, ez elég népszerű fegyver a nemes barbár nemzet fiainak a körében. Valami egyedi dologra gondol? Csakis eredeti legyen? Nos, itt minden eredeti. Ne vegye tolakodásnak vagy tiszteletlenségnek, de egészen pontosan mennyi pénze is van az úrnak? Azt mondja, hogy az ár nem számít? Nos, akkor önnek csakis a legjobb jár. Adhatnék eredeti fegyvereket is, bár azok csupán közepes minőségűek. Szerintem ön sokkal jobbat érdemel! Nos, vannak itt még eredetibb dolgok, de ha igazán kiváló pallost szeretne az úr, akkor csakis a legeredetibbet ajánlom kegyelmednek!

Tessék, nyugodtan fogja csak meg, tökéletes a súlyozása. Kiváló minőség, élete végéig elkíséri majd. Nos, mivel megkedveltem önt, ezért egy év garanciát adok rá, de csakis magának! Ha bármilyen probléma adódna, akkor csak nyugodtan hozza vissza, ingyen kicserélem. Hogy mondja kegyelmed? Hogy a messzi északra készül egy hosszú és véres hadjáratba? Lehet, hogy soha többé nem tér vissza? Ó, de szomorú... Vérzik a szívem, ha arra gondolok, hogy esetleg elveszítek egy ilyen nagyszerű vevőt! Igazán kellemesen elbeszélgettem önnel, de most már térjünk rá az anyagiakra. Nos, ez a kard a világ legjobb fegyverkovácsának a legjobb munkája, de tényleg megkedveltem az urat, és nem venném a szívemre, ha utólag neheztelne rám a magas ár miatt.

Nos, lehet, sőt biztos, hogy később megbánom, de tudja, én ilyen vajszívú vagyok... Tíz arany lesz! Hogy? Kicsit sokallja az úr? De hát értse meg, én is csak pénzből élek! Otthon család vár, gyerekek, hogy a magas adókról már ne is beszéljünk... Általában nem szoktam engedni a kiszabott árból... De egye fene, most az egyszer kivételt teszek, legyen kilenc arany! Hogy biztosan jó minőségű-e a fegyver acélja? Micsoda kérdés, hát persze hogy az! Hiszen már mondtam kegyelmednek, hogy nálam csakis minőségi árukat talál! Nézze csak, bele van ütve a pengébe a fegyverkovács monogramja, ettől minőségibb már nem is lehetne! Nos, mivel tényleg a szívembe lopta magát, ezért önnek, de csakis önnek adok ajándékba egy tégelynyi fegyverolajat! Véres mézszárlások után csak megke-negeti vele a pengét, és garantálom, hogy egy életre elkerüli majd a rozsdát! Igen, látom, hogy elégedett, hát számolja csak le szépen azokat az aranyakat! Úgy ide a kezembe... Nyolc, és

kilenc. Még nem is tudja, hogy milyen pokoli jó vásárt csinált a kalandor úr, bizony ám, nagyon jó vásárt...

Úgy, akkor meg is volnánk ugyebár... Milyen daliás azzal a gyönyörű pallossal, igen, biztos vagyok benne, hogy a harcban nem akad majd párja kegyelmednek! Használja egészséggel, és ha netalántán erre járna valamikor, nyugodtan térjen csak be! Az ilyen nagyszerű vevőket mindig szívesen látom!

A dalnok

Fáradjon csak be a kedves vendég! Tudom, most azon gondolkodik, hogy jó helyre jött-e? A válaszom pedig az, hogy igen, ez valóban a délvidék legjobb bazárja! Hogy mondja, hogy egyik bazár ugyanolyan, mint a másik? Ne sértsen meg az úr, hiszen nálam csak a legjobb minőséget kapja, és az árain is híresen alacsonyok! Azt állítja, hogy Kaszim bazárja olcsóbb? Igen, talán valóban van olyan portékája, amit olcsóbban ad, de a minőség sokkal fontosabb az árnál... Értem, úgy gondolja kegyelmed, hogy majd elválik, milyen a minőség... Lássuk csak, úgy nézem, az úr amolyan dalnokféle lehet... Azt mondja, hogy ezt a bolond is láthatja a hangszerre alapján? Nahát, nem akartam megsérteni! Milyen praktikus ez a hosszú, fekete köpeny, tökéletesen eltakarja a fegyvereit, no meg az erszényét is! Banditák ellen kiváló lehet!

Milyen tárgyak érdekelnék a kedves dalnok urat? Azt hiszem, hogy maga a mágia nemes tudományában is járatos lehet, így hát... Varázsszerek? Rögtön gondoltam, ahogy magára néztem! Azonnal tudtam, hogy ön csakis egy tanult, kifinomult ízlésű ember lehet, nem holmi tuskó barbár! Hogy jól forogatom a szavakat? Az ön szájából ez dicséret... Térjünk a lényegre? Rendben, a vevő szava számomra parancs! Konkrétan mire gondol, mit szeretne? Gyorsító folyadék? Ó igen, itt is vannak... Hatalmas választékkal szolgálhatok önnek a gyorsaság itálából! Eredeti portékát venne kegyelmed? Csak azért érdeklődöm, mert szívemen viselem a vevők sorsát, és úgy érzem, hogy ön ennél sokkal jobbat érdemel! Van itt eredetibb, és legeredetibb varázssital... Tessék? Hogy valami vagy eredeti, vagy nem, és nincsenek fokozatai? Bocsánat, nem néztem én bolondnak, csak megbotlott a nyelvem...

Természetesen megvizsgálhatja a portékát, de... Ugyan, mi végre szagolhatja azokat a fiolákat? Még hogy gyenge minőség? Ezzel még sohasem vádoltak meg, és... Micsoda? Talán rosszul hallottam, de mintha azt mondta volna, hogy három ezüstöt ad egy tucatért?! Hiszen még nem is mondtam az árárt! Úgy érti, hogy magának csak ennyit ér, de... Semmiképpen sem ad többet érte? Hiszen ez csak anyyi, mint a beszerzési ára! Ha mindenki csak ennyit fizetne, akkor rövidesen csódbbe mennék! Mi lenne akkor a családommal, a gyerekekkel... Azt mondja, hogy ez nem a maga problémája? Nos, ez igaz, de nekem ott vannak még a magas adók is... Tessék? Hogy biztosan az ostoba embereken nyereszkeskedek? Hát minek néz engem az úr? Én becsületos, tisztességes kereskedő vagyok... Még hogy ne szépítsem a dolgot!

Na, jó, adjon érte négy ezüstöt, és felejtsek el egymást örökre! Mi? A közelben szándékozik letelepedni, és családot akar alapítani? Micsoda örömhír! Na, gyorsan számolja le a pénzt, mert még dolgom van, nem érek rá naphosszat magával foglalkozni. Három, és négy, megvan! Lenne még egy kérdése? Nem bánom, essünk túl rajta! Értem, tehát érdekelnék, hogy milyen akciót tervezek a közeljövőben? Nos, most, hogy így mondja, megfordult a fejemben, hogy mindent kiárúsítok, és eladom a bazárt! Na, szép napot!

bel corma

Rohadt egy nap!

Rohadt egy nap!

- Csodálatos napunk van nem? - kérdezte ez a marharépa tőlem.

- Rohadt egy nap! Q***-rva rohadt egy nap... egyáltalán miért vagyunk mi itt? - kérdeztem, miközben küzdöttem a nikotínéhséggel.

- Azért, hogy tanulmányozzuk az őskori emberek viselkedési szokásait - válaszolta amaz. - És hányszor mondtam, hogy ne káromkodj... amíg nem bizonyított...

- Tudom-tudom... - vágtam közbe -, hogy az érzelmi kisugárzás nem terjed át másokra, addig a múltban nincs dühkitörés, mert a majmok fogják uralni a földet a jövőben... hülyeség! - nyilvánítottam véleményt, és egy szál cigiért nyúltam enyhítvén a másnaposság okozta fejfájást.

- És ne is dohányozz!... El sem merem képzelni, hogy mit okozhat a jövőből idekerült plusz anyag, ha csak úgy itt hagyjuk.

- Jó van na... te meg igazán lazíthatnál egy kicsit - válaszoltam, majd éktelen bömbölést hallottam tőlünk alig néhány köpésre. Mire a zaj irányába fordultunk, már egy hatalmas ősmédve rohant felénk szemében izzó örület. Mire egyet is pislanthattunk volna, egy kőkori ember vetette rá magát egy bokorból és egy kőkéssel kezdte el döfködni, mire az marcanogni kezdte ellenfelét. A jelenet alig tartott pár másodpercig, de mi a küzdő felek halála után is csak percekig némán álltunk.

- Ilyennek nem szabadna megtörténnie... igaz? - kérdeztem. - Azoknak a rohadt kutyüknék az volna a dolguk, hogy teljesen leárnyékoljanak minket, nem?! - próbáltam összeszedni magam, de a lábaim még mindig remegtek a dühvel vegyes félelemtől. - NEM?!

- Ne kiabálj!... úgy néz ki, valami megzavarta a működésüket... most azonban ki kell deríteni, hogy tényleg láttak-e minket, vagy amúgy is így történt volna-e a dolog - válaszolta a hülye teljes nyugalommal.

- Dolog?... DOLOG?! - kellett ki magamból. - Ezek majd nem kicsináltak minket!

- Azt majd mindjárt meglátod... segíts lefektetni a földre - mondta a barom, miközben az előembert maradékát igyekezett kiszabadítani a medve öleléséből. Miközben minél tiszteletteljesebben lefektettük a földre az ősembert beugrott valami:

- Meglátom?

- Csak én tudom kezelni az emlékszkennert.

- Mi? Ho -...- ekkor leesett. - Össze akarsz kapcsolni ezzel az izével? - mutatva a holttestre.

Úgy fél óra múlva már össze is tákoltuk a gépezetet, ami inkább emlékeztetett egy agykéregsokkolóra, mint egy modern szupertitkos fejlesztésre.

- Figyelj meg mindent jó alaposan... ha tényleg érzékelhetőek vagyunk, akkor „takarítást” kell végeznünk és azt te is tanultad, hogy rohad egy melós dolog.

- Csak csináljuk már... - egyeztem bele, bár nem sok ínyem volt hozzá.

3..

2..

1..

Már nem hallottam a nullát. Éreztem, ahogy eddigi életem a feledés homályába vész és új emberré válok.

Felkel... reggel... asszony... gyerekek... boldog. Kaja?... nincs... nem boldog... Vadásztársak... vadászat... boldog... indulás... megy... megy... megy... állj... csinos kavics... asszony örül... megy... megy... ősi földönkívüli civilizáció romjai, melynek közelében mindenki nagyon okos lesz és betekintést nyer az emberiség jövőjébe... és... megy... megy... csinos nagy kavics... boldog... négylábú szarvas jószág... boldog... zöld szál sok... eszi... mi dob dárda... mi boldog... jószág nem boldog

hazairány... megy... megy... csinos nagy kavics... égi tűz villan... nincs füst az égen... nemért... boldog... megy... megy... ősi földönkívüli civilizáció romjai, melynek közelében mindenki nagyon okos lesz és betekintést nyer az emberiség jövőjébe... és... megy... megy... csinos kavics helye... megy... megy... haza...

Baj... halálsikoly... vész... MEDVE... nem boldog. Vadásztársak... mi dob dárda... medve sem boldog... mi... kőkés... szúr... bever fej... sötét... boldog... boldog... boldog... kinyit szem... körülnéz... nem boldog... asszony odaát... gyerekek... odaát... vadásztársak odaát... csinos kavics... SEHOL... nem... bol... doG!!!

Fog kőkés... megy... megy... cseresznye... megy... csinos kavics... megy... megy... szelek súgják: Rohadt egy nap!... nemért... megy... medve rohan... két időutazó a jövőből, akik etológiai vizsgálatokat végeznek... nem szeret... medve... őt sem... rohan medve... medve rohan... kőkés szívbe... karmok szívbe... csinos kavics.

Adás vége... kinyit a szememet... látom az időutazó marhát... belenyúlok a zsebembe... előveszek egy szál füstös pálcát... meggyújtom a cigarettát, majd azt mondom, mit a szelek is súgtak nekem:

- Rohadt egy nap!

Bandi2

ingyenesatterkepek.eu/hatterkepek_ingyen/hatter-kep-osember-vadaszik-4076

Oltalmazó szerelem

- Velias, kérlek, mesélj nekem valamit! - az aranyszőke hajú kislány felmászott a széles padra, és az öreg tünde mellé kucorodott. Kényelmesen elhelyezkedett, majd lábait lógatva, esdeklő szemekkel nézett fel az aggastyánra.

- Késő van már, Annisz... - hangja rekedt volt, és fáradt, ahogy tettetett komolysággal a gyermek felé fordult. - A szüleid tudják, hogy itt vagy?

- Hááát... persze! - a lányka heves bólogatása láttán majdnem felnevetett.

- No és melyik történetet szeretnéd hallani?

- Azt, amikor Lineas herceg megmenti a szerelmét a sötét szörnyetegektől! - a bájos kis arc kipirult az izgalomtól.

- Megint? Hiszen azt már kétszer is elmeséltem neked.

- Kérlek, Velias... Kérlek, kérlek, kérlek!

- Jól van, nem bánom! - az aggastyán megadóan felemelte a kezeit, a kislány pedig elhallgatott, és elkerekedett, csillogó szemekkel várta a csodás történetet. Velias tekintete megfakult, ahogy a múlt emlékei magukkal ragadták. Felsőhajtott, és elkezdett mesélni...

* * *

Lineas rohant elől, Alustriel szorosan a nyomában. A lánynak úgy tűnt, mintha csak cél nélkül haladnának a tomboló káosz sűrűjében. Igyekeztek elkerülni az emésztő lángokat, és a nyögve magukba roskadó épületeket. Majdnem kilépett egy sarok mögül, de a férfi fürgén utána nyúlt, elkapta a karját, és könnyedén berántotta a sikátor oltalmazó árnyai közé. Szorosan magához ölelte, és ujját az ajkaira téve csendre intette őt. Lassan teltek a másodpercek. Egy artikulatlan hangon ordibáló, fegyveres őrjárat csörtetett el mellettük. Bőrökbe és prémebbe voltak öltözve, kezükben szedett-vedett fegyverek. A herceg kéttucatnyit számolt össze belőlük. A szörnyek gyorsan elvonultak, ők pedig megpihentek egy percre. Mély kortyokban szedték a levegőt, és igyekeztek lecsillapítani örülten dübörgő szívüket. A lány mindig magabiztos, két szeméi most félelem fátyolozta el. Lineas halvány, biztató mosolyt küldött felé, ám homlokán elmélyültek a ráncok. A szörnyek sokan voltak. Nagyon sokan...

Már csak a főtér választotta el őket a rejtekajtótól. Azon túl már a szabadság várt rájuk. Oly közel volt, szinte karnyújtásnyira, és mégis elérhetetlen távolságra. A tér hemzsegett az orkóktól, gonosz bűzük szinte fojtogatta őket. A férfi kapkodva

beszélt, szavai fájdalmas suttogásba fúltak:

- Búvölj magadra láthatatlanságot, én pedig utat nyitok neked, azután... Majd tudni fogod, hogy mikor indulj...

Alustriel lágyan hozzá simult. Forró csókban forrtak össze, a vérgőzös külvilág pedig megszűnt létezni a számukra. Csupán egy pillanatnyi csoda volt ez az örület közepette, ők mégis végtelennek érezték. Egy hosszú, gyönyör teli pillanatra feloldódtak egymásban...

A herceg már indulni készült, amikor a lány mögé lépett, és gyöngéden a vállára tette a kezét.

- Ígérd meg, hogy utánam jössz... Csak ígérd meg, kérlek!

Lineas már nem fordult meg, hogy a szemébe nézzen. Háttal állt neki, úgy válaszolt csak halkán, csendesen:

- Megígérem...

A tekintete mindig elárulta, ha hazudott. Mély lélegzetet vett, és kilépett a térre...

Karcsú, könnyű kardjai zümmögve szeltek a levegőt. Ősi dalt énekeltek, mely bátorsággal töltötte el a csüggedő szíveket, és erőt adott a megfáradt karoknak. Megtartó és Oltalmazó. Most csillogó, ezüst íveket rajzoltak a levegőbe, és ha hűsba martak, akkor bíbor cseppekkel pettyezték a sötét utcaköveket. Ő pedig együtt táncolt velük, szinte egyggyé vált a pengékkel. Senki nem volt most, aki meg állhatott volna előtte. A korcsok szűkülve menekültek az árnyak közé. A tér túlsó végében feltűnt egy nagysámán. Szembe fordultak egymással...

A varázslat hirtelen sújtott le rá. Épp csak annyi ideje maradt, hogy a lélekkardokat maga elé tartsa. Megtartó egy halk sóhajjal adta meg magát, és porrá omlott a kezében. Oltalmazó még dacolt a sötét mágiával. Sírt, ahogy megpróbálta elnyelni a felé áramló sötét gonoszszágot. A herceg szemébe könnyek szöktek. A kard fájdalmas zokogása a fejében visszhangzott. Fémes csendülés: a fegyver eltörött. Már védtelen volt.

A sáman torkából ropogó hangok törtek elő. A gyűlölet hangja volt ez, amely csontokat tör, és vérző sebeket tép a testbe. Opálos folyam, amely most a férfi felé hömpölygött. Ő pedig énekelni kezdett...

Öntudatlanul tört fel belőle a dallam. Nem ismerte a szavak jelentését, mégis érezte, hogy az ősök szeretete feszül bennük. Nemzedékek boldogsága dobogott azokban az igékben. A két erő felúton találkozott egymással...

A színek megfakultak, a fények elhalványodtak, a hangok eltompultak, azután... Az izzó, fehér robbanás elvakította Alustrielt.

A lány átvágott a kihalt téren. Életnek nem látta nyomát, csak szürke hamvak kavargtak a feltámadó szélben. A testére boruló láthatatlan fátyol ezüstszínűre festette a könnyeit.

* * *

A lányka bájos arca most grimaszba torzult. Cserfes hangon felelősségre vont a öreget:

- Nem értem, hogy miért nem élhettek együtt boldogan? Miért kellett Lineasnak meghalnia?

- Ejnye, Annisz, hát nem figyeltél rám? Mondtam én neked olyat, hogy a herceg meghalt? - Velias most cinkos módon a kislányra kacsintott, és látva annak megdöbbent tekintetét, szélesen elmosolyodott.

bel corma

szerelemsszivek.blogspot.com/2010/02/az-erzes-szerelem.html

Álom

Egy régi, lakótelepi panelház tetején üldögéltem, lábaimat a nagy semmi fölött lógatva. A levegő langyos volt, és a nap is előbújít a fehér felhők mögül. Az egész annyira harmonikus volt. Tökéletes. Mint egy álom. Igen, akkor értettem meg, hogy álmodom. Vagyis inkább éreztem. Mélyen magamba szívtam a virágzó akácfák édes illatát.

- Gyönyörű, nem igaz? - csendült fel mellettem egy lány, dallamos hang.

Lassan, ráérvén a hang irányába fordítottam a fejem. Egy nagyjából huszonöt év körüli lány ült mellettem. Fehér nadrágot és pólót viselt, sűrű fekete haja a vállaira omlott, világoskék íriszén huncut táncot járt a napfény. Formás ajkai halvány mosolyra húzódtak. Engem nézett. Ösztönösen feltettem neki az első kérdést, ami eszembe jutott:

- Angyal vagy, ugye?

- Ez a te álmod, én pedig az vagyok, aminek látni szeretnél.

Most épp egy kedves, fiatal lány.

- Miért jöttél?

- Te hívtál engem, már nem emlékszel? - lehunyta a szemeit, és élvezte a simogató napfényt.

- De én nem...

- Amikor lefeküdtél, egy kérdés zakatolt a fejedben. Fontos döntés előtt állsz. Azért jöttem, hogy segítsek.

- Megmondod, miképpen döntsek?

- Nos, az igazság az, hogy te már döntöttél.

- Akkor?

- Segítek neked megérteni - újra rám nézett. Szemei most bölcsen, időtlenül csillogtak. - Segítek abban, hogy elfogadd a saját döntésedet.

- Miért ilyen nehéz? - lassan lehajtottam a fejem, úgy éreztem, elhagy az erőm.

- A kétségeid teszik nehezzé. Meghozta a döntésedet, most már csak ki kell tartanod mellette - halkan felsóhajtott, tekintetével most a ködös horizontot fürkészte. - Idővel könnyebb lesz, hidd el! Tudod, az elcsépelte közhelyek néha igazak.

Sokáig ültünk szótlánul. En próbáltam megemészteni azt, amit mondott, ő pedig tapintatosan hallgatott. Azonban volt még valami, ami nem hagyott nyugodni:

- Szeretnék...

- Kérdezni még valamit? - ajkain keserű félmosoly játszott.

- Miért van az, hogy ha mindennél jobban vágyunk „valamire”, és végül megkapjuk azt, onnantól kezdve elveszíti a varázsát? Ha annyira áhítozunk utána, akkor később miért dobjuk el, mint egy megunt kacatot? Mondd meg, miért?

- Azért, hogy a veszteség, és a fájdalom megtanítsanak titeket azokra a dolgokra, amik a legfontosabbak az életben.

Már tudtam a választ, ő mégis kimondta, halkan, csendesen:

- A megbecsülésre, a tiszteletre és a szeretetre.

bel corma

alliteracio.freeblog.hu/archives/2009/08/15/Testen_kivül_elmeny_vagy_csak/

Fehér tajtékok

Csendesen hullámszott a tenger. A közeledő dagályt csak az egyre sűrűbben a meredek, sziklás partoldalnak ütköző fehér tajtékok jeleztek. A ragyogó napkorong megérintette a horizontot, s vele együtt a kékeszöld óceánt. A kis szigeten élőknél nem kellett nagy utat megtenniük, ha csodálatos naplementét vagy napfelkeltét szerettek volna látni.

Akiko a sziklapart tetején térdelt. Tekintete a távolba révedt. Élete hosszú évtizedei alatt számtalanszor töltötte itt az időt. Kislányként színes pillangókat kergetett, fiatal lányként itt kapta az első csókját, itt kérték meg a kezét, s vallottak szerelmet. Mínta csupán egy álom lett volna az eltelt idő.

Akiko nyugodtan hallgatta a víz morajlását. Alkonyodott, s neki is mennie kellett. Ez volt a sorsa.

Idős asszonyként a dolgos hétköznapiak egyre jobban megviselték. Nemrég elérkezett arra a pontra, amikor már nem tudott több munkát vállalni, gyermekei jószágára kényszerült. Szégyellte magát érte. Néha azon ábrándozott, hogy úgy hal meg, mint a férje, Joshihiro, egy pillanat alatt, fájdalmak nélkül. A napok teltek-múltak, s Akiko gyűlölt haszontalannak lenni.

Hirtelen óriási hullám csapódott a partoldalnak, hűvös vízpermet szállt a levegőben. Közben enyhe légmozgás támadt, s a közeli cseresznyefákról rózsaszín virágokat sodort magával a szél.

Akiko elképzelte, milyen lehet szabadon, földi terhek nélkül a végtelen óceánban oly kecsesen úszni, ahogy azt a delfinek teszik, aztán váratlanul kiröppenni a vízből, majd alázuhanni, s újból előlről kezdeni a táncot. Milyen csodálatos lenne!

Az idős asszony nehezen felállt, megoldotta selyemövét, levette kimonóját, majd fehérneműit is. Mindent gondosan összehajtogatott, hogy a gyerekeknek erre se legyen gondjuk. Ruhája jó lesz valakinek a családban. Egyedül a nyakláncától nem tudott megválni.

A børszálon lógó kicsi, kék tengeri kagylót Joshihiro ajándékozta neki, miután feleségül ment hozzá. Azt mondta: ha a világon mindenkinek annyi szeretet jutna, amennyi csepp elfér a kagylóban, akkor nem lenne szomorúság, csak határtalan boldogság, mint amit ő érez.

A Nap utolsó sugarai beragyogták az asszony arcát, ősz haja, ami valaha ébenfekete volt, lágyan lebegett a tavaszi szellőben.

Akiko meghajolt, így búcsúzva a világosságtól, s a következő pillanatban eltűnt a sziklafalról.

Alant, a habokból egy ébenfekete hajú sellő lány bukkant elő. Riadtan nézett körül. Mellette váratlanul egy sellőfiú jelent meg. A lány megjéjt, s elmenekült volna, ha a fiú nem fogja meg a kezét.

- Ne félj! - mondta. - Azt hiszem, ez a tiéd.

A fiú egy børszálon függő kicsi, kék kagylót nyújtott át. A sellő lány bátorlalanul elvette, s a nyakába akasztotta.

- Hogy hívnak? - kérdezte a fiú.

- Nem... nem emlékszem - válaszolt a lány.

A fiú barna szeme melegséget árasztott.

- Mindent elmesélek neked.

- Még a nevedet sem tudom.

A sellőfiú sejtelmesen elmosolyodott, a sellő lány kezeit az ajkához emelte, megcsókolta, s egyetlen szót suttozott:

- Joshihiro.

Az égbolton ezernyi csillag ragyogott, köröskörül delfinek ugráltak. Joshihiro sokáig mesélt. Mielőtt a felkelő Nap ismét bearanyozhatta volna a sziget keleti oldalát, a lány és a fiú hangos csobbanással lemerültek a mélybe.

Reggel Akiko összehajtogatott kimonóján kívül mindössze egy selyempapírt találtak, melyre gyönyörű kandzsikkal az alábbi szavakat festették:

„A test mulandó, a szerelem örök.”

Mab Tee

Egy légy reinkarnációi

Történt egyszer a messzi-messzi múltban, úgy ötmillió esztendővel ezelőtt, hogy az Úr lelket adott egy amóbának. Ez az amóba persze, mint az egysejtűek általában, nem élt valami túl sokáig, mert bekapta egy éhes ebihal. De sebaj, mert újraszülethetett, mint papucsállatka. Aztán négy-ötvenkilencszáz-kilencvenkilencezer éve sikerült a lelki fejlettség oly magas szintjére eljutnia, hogy mikor a Kárpát-medencébe bevándorló ősmagyaroknak a magukkal hozott juhainak egyike a jó fűnek köszönhetően egy a szokásosnál is nagyobb ürülékét pottyantotta a földre, s egy arra repülő, petékkel igencsak terhes légy az kupacot megpillantá, szemet vetett reá s tojásait az meleg trágyába rejté, szóval akkor ez az addig évmilliók óta amóba-, s drótféreg testekben lakozó lélek igen, akkor beleköltözhetett az ötszáz pete egyikébe.

Egy álló hétig túrta és ette a kupacot, mígnem elérkezett az ideje s bebábozódhatott. És pár napra rá ki is bújott egy új légy. Megrezegtetette szárnyait s csapkodni kezdett, míg fel nem sikerült szállnia velük. Ekkor jött csak el az ő ideje! Vége lett a földtúró életnek, oda repülhetett, ahová csak szimata vonzotta. Trágyából dögök bűzhödött tetemére, onnan a birkák szemére, majd kéjjel márthatta szívókáját a lovak bőre alatt folydogáló erek patakjába. S ha jóllakott, irány, hisz annyi még az új terep!

Nosza rajta, berepült egy jurtaba és rászállt egy alvó ember orrára. Az elhajtotta, ámde fél perc múlva megint ott volt. Megint elhessintették, de mivel éhes volt, rárepült egy teli tejesköcsögre, jókorát szűröcsölt belőle, majd alaposan leszarta. Kiment egy kicsit a jószágokat zaklatni, de csakhamar elunta, s visszatért a sátorba. Körözött egy darabig az emberek feje fölött, aztán leszállt az egyikük lábára. Az meg sem moccant, hát elbizakodottságában alaposan beledöfte szívókáját a bőrébe és inni kezdte a vért. Teljesen elfeledkezett minden óvatosságról, mikor DURR!!! Egy jól irányzott csapás és már a földön is hevert. A teste. Mert a lelke ismét úton volt egy új pete felé.

Ezúttal egy bagócs rakta le egy őz orrára, ahonnan ő gyorsan az orrüreg biztonságát adó védelme felé vette az irányt, s annak nedviből táplálkozott egy újabb éven át. Végül a kérődző kitűszentette, ő bebábozódott, hogy kikelve ő is őzek, juhok orrnyílására pakolja petéit, míg végül egy madár be nem kapta. Minden évben újjászületett, volt, hogy ötször is. Nála szemtelenebb legyet még nem látott a történelem. Tökélyre fejlesztette az idegesítés és a menekülés terén magát, hogy egykönnyen le ne tudják csapni. Naphosszat csak döngött és zümmögött, az örületbe kergetve ember és állatot egyaránt. Ha meghallották zúgását a lovak, idegesek lettek s fejeasztve menekülni kezdtek. Képes volt megvadítani egy egész birkanyáját. Ám végül mindig áldozatul esett egy légycsapónak vagy egy dühödtt kanca faroklegyintésének.

<http://www.topfoto.hu/blog/?tag=legy-jo-mindhalalig>
Dr. Szöke Attila (blondiea) - "Légy jó mindhalálig!"

Így ment ez bizony hosszú-hosszú évszázadokon át, mígnem úgy tűnt, hogy talán megváltozott: kicsit elmélázóbb lett, lehet, hogy megjavult, de az is lehet, hogy ezer év alatt elunta a mókát. S akkor azt mondá az Úr neki, midőn magához rendelé a lelkét:

- Jól van, kis legyecské, kapsz egy esélyt. Embernek fogsz születni, mely a leghatalmasabb mind a Föld élőlényei közül. De jól vigyázz, mire használod fel a két kezéd és a lábod, mert ha végeztél életeddel, újra számot kell adnod tetteiddel! Megértetted?

- Persze, meg - nyüszögte a kis légy, de még el sem érte a magzatot, máris pokoli gondolatok cikáztak elméjében. Én, ember? Hej, te ostoba vénség, megbecsülöm én magamat! Meg én! Csak várd!

De abban a pillanatban már benne is volt egy embrió testében, s gondolatainak a felejtés vetett végét, ami minden új élet sajátja. Ám felejtés ide vagy oda, ahogy növegetett, mind jobban érezte, hogy valami megmagyarázhatatlan zümmögés vagy zúgás tartja állandó feszültségben, minduntalan újabbnál újabb szemtelenségek elkövetésére buzdítva. S mikor nem kis-motorját kezében tartva brummogott, akkor csak azon járt az esze, hogy hogyan is okozhatna valakinek kellemetlenséget. Ám a felelősségre vonás elől mindig árulkodásba menekült, hiszen ezer év beidegzett félelmét az agyoncsapástól nem tudta elfelejteni.

S ahogy nőtt, lelkileg semmit sem változott, csak a játékmotor nagymotor váltotta fel. A munkát legfeljebb hűrből ismerte, s hogy azért meglegyen mindene, mire kicsinyes lelke és teste vágyott, lopással szerezte meg, amire szemet vetett. Birkákat lopott magának, de azért juhásznak nem állt be: kiengedte szerencsétlen állatokat a pusztába, s ha messzire kalandoztak volna, motorjával riogatva kergette őket. Többé hallani sem lehetett a pacsirta énekét, a gép berregése elnyomott minden egyéb hangot. Mániaja volt, hogy saját „területének” tekintse az egész környéket, naphosszat csak zúgatra, hajkurászva a juhokat és az őzeket. Mint egy túlméretes légy. Kibújt a rendőrök keze közül is, hazudott és köpött, ha kellett, ha nem. Rettegésben tartotta a környék gazdáinak lovait, aztán lopott magának is, hiszen azokra is irigy volt, de felülni rájuk sosem mert, hiszen, mint már mondtam, gyáva volt a végtelenségig.

És aztán még folytatódott szemétkedésekkel teli élete egy darabig, míg aztán elérte a végzete: valaki, akit már régóta idegesített, csak ült és várt, míg a légy leszállt. Akkor aztán lecsapott, s a zúgás elhallgatott. Fellelegzett a puszta s az állatok. Ismét csend ült a tájon s csak a pacsirta hangjának lágy hullámai rezgettették meg a levegőt. Neki pedig ismét ott állta a lelke az Úr előtt, s nem bújhatott sehová a haragja elől.

- Nem álltad ki a próbát! Szemtelen légy voltál és az is maradtál! Táplálékul rendellek hát az emberiségnek s szenvedő alanyául a legyek marásának: birka leszel, aki újra meg újra megszületik a legmocskosabb helyeknek is a legmocskosabbikán! Rovarok fognak kínozni életed minden napján, s megváltás lesz néked a halál! De hiába halsz meg, mert én újra visszadoblak a szenvedésekkel teli birka-élet Poklába, míg meg nem tanulod a leckét! S hogy ne nézz többet ostoba vénségnek, elárulom, hogy csak azért kaptál emberi testet, hogy ott elegendő mennyiségű bűnt felhalmozva elrendezd magadnak a kellő időre szóló szenvedést, hátha lelked egyszer csak megjavul. Menj hát, ezer évig színem elé újra nem kerülsz!

Így szólt hát a világmindenség ura, ő pedig fájdalmas bégetéssel kipottyant egy ellő birka hasából.

Amanita

MENEKÜLÉS

Amikor kinyitottam a szemem, azonnal tudtam, hogy menekülnöm kell. Nem láttam senkit, de éreztem, hogy észrevettek és üldöznek. Hideg, sötét, keskeny, labirintusszerű folyosón futottam. Nem tudtam, hova tartok, és azt sem, honnan indultam, de abban biztos voltam, hogy menekülnöm kell, mert a nyomomban vannak. Próbáltam rájönni, hol is lehetek, de csak sötétség ölelt körül. A lépteim visszhangoztak a végláthatatlan feketeségben. Elfogott a rettegés, hogy így nem tudom lerázni üldözőimet. Egy röpke pillanatig végigfutott az agyamon, hogy miért is kell menekülnöm. Nem tudom! Minden porcikám azt kívánta, hogy meneküljek, mert az életem múlik rajta.

Éreztem, hogy fáradok. Már-már feladtam, de valahogy mindig megújult erővel tudtam folytatni a menekülést. Majd egy nyílást vettem észre, melyből halovány fény szűrődött ki. Odasiettem és benéztem. Nem láttam semmit, de elfogott valami megmagyarázhatatlanul kellemes érzés, és begyömöszöltem magam a nyíláson. Bent meleg volt. Elfogott az álmoság. Úgy döntöttem, hogy alszom egy kicsit. Összekuporodtam, a térdem átkaroltam, és elaludtam. A mellkasomban lüktető érzésre ébredtem. Olyan érzés volt, mintha mellkason ütöttek volna. Nem tudom, mennyit aludhattam, lehet, csak néhány percet, de lehet, órákat.

Egy hihetetlen rossz érzés fogott el: ez a kellemes kis menedék egy csapda. Csapda, hogy aludjak el, és többé már nem kelek fel. Ismét elfogott a rettegés, és előtört a fáradtság. Úgy éreztem, hogy feladom, de ekkor hallottam a hangját. Nem értettem, hogy mit mondott, de melegséggel töltötte el a szívem. Az a bársonyosan kellemes hang. Soha senkié nem csengett szebben.

Kigyömöszöltem magam a nyíláson, és ismét futni kezdtem. Egy röpke pillanatig megfordult a fejemben, hogy szembeszállok az üldözőimmel, de nem volt semmilyen fegyvernek alkalmas tárgy nálam, és nem tudtam, hogy ők mennyien vannak. Igazából azt sem tudtam, hogy kik ők. Egyedül a menekülés érzése volt bennem.

Ismét hallottam a hangját. Még mindig nem értettem, hogy mit mond, de éreztem benne a félelmet. Mintha kiabálna nekem, de nem tudom, honnan. Mindenholnan hallottam, és sehonnan.

Ekkor megpillantottam valami halovány fényt a sötétségben. Minden erőmet beleadtam, hogy elérjem, és az ő hangja adott erőt nekem. Már tudtam, hogy ott van. Ott, ahonnan a fény jön, és engem szólít, a nevemet mondja. Próbáltam kiabálni neki, de nem tudtam kinyögni egyetlen szót sem. Mintha teljesen megnémultam volna.

Már másokat is hallottam. Az ő hangjuk nem volt ismerős, de mindegyikben volt valami feszültség. Próbáltam ismét szólni, de sikertelenül. Futottam a fény felé, ami úgy tűnt, hogy soha nem fogom elérni. Akkor megpróbáltam kizárni mindent az elméből. Nem érdekelt, hogy engem akarnak, nem érdekelt, hogy hol vagyok, csak az ő hangjára koncentráltam, és abból próbáltam erőt meríteni. A fény mintha közeledett volna felém. Kinyújtottam a kezem, hogy elérjem, majd teljesen magába szippantott. Kellemesen meleg volt. Megpillantottam az ő arcát: könnyes volt, és mosolygott.

- Visszatért közénk! Életben van! - mondta valaki.

Andrew Sinclair

creativefan.com/30-terrifying-examples-of-horror-digital-art

Koporsóban - Félperces borzongások sorozat

A koporsó falát csapkodom öklömmel, és kétségbeesetten ordítok, ahogy a torkomon kifér:

- Engedjenek ki! Ne temessenek el! Élek!

Ütöm, vágom, rúgom a deszkát - szabadulni akarok mindenáron.

Éles fájdalom hasít bal lábszáramba, valami hegyes tárgyba rúgtam bele, bőröm mélyen felszakadt, érzem a vér szagát.

Levegőm fogytán - fuldoklom.

***

Még akkor is zihálva kapkodok levegő után, amikor rémálomból magamhoz térve felébredek.

Fülledt meleg van, és sötét. Átizzadt homlokomról bágyadtan törölöm le a verítéket csipkézett szélű, selyem szemfedőmmel...

juditti

Incidens a Harlem-folyónál

Van abban valami perverz kék, ahogy az ember törekszik egyre magasabba, mélyebbre, gyorsabban vagy éppen könnyebben előre jutni. Vakmerő emberek évszázadok óta kísértik az ismeretlen földön, égen és vízen; többnyire sikerrel, ám időnként súlyosan megfizetve merészségükért. Mert a világ nem csak egy út, amit meg kell tenni, egy hegy, amelyet meg kell hódítani vagy egy óceán, amelyet át kell szelni, hanem egy olyan hely, amelyről már az ókorban megmondták, hogy bizony több van égen és földön, mint azt elképzelhetnénk. És azok, akik ezt a varázslatos helyet materialista felfogásukkal közelítik meg, alkalmakként kegyetlen leckét kapnak abból, amit jobb híján úgy nevezünk, a természetfeletti. Mindezek a gondolatok arra inspiráltak, hogy megosszam egy ilyen természetfeletti élményemet az olvasóval, nem példának vagy kioktatásnak, hanem az események dokumentálásának céljával, mielőtt az emlék olyan homályossá fakul, hogy az önmagukban is káprázatos tényeket a fantázia ecsetje színezi ki inkább.

1909 tavaszán New Yorkban tevékenykedtem, egye őshüllők irányában végzett zoológiai kutatásaim ugyanis az ottani Természetráji Múzeumba szólítottak, amely a Manhattan szívében dobogó Central Park szélén épült, és őslény-kollekciója abban az időszakban a legkiválóbbnak számított. Miután a következőben említett természetfeletti eseménynek vajmi kevés köze volt magához a múzeumhoz, nem is bocsátkozom az ottani munkám további leírásába, mindazonáltal el kell mondanom, hogy gyakorta záróra után távoztam az impozáns épületből, miután kutatásaim felkeltették az akkori igazgató, Alameyer Gustavson professzor érdeklődését, és ő volt szíves engedélyezni számomra a munkámban való zavartalan elmélyedést.

Szerény bérelt lakásom ugyanakkor a szigeten túl húzódó bronxi negyedben volt, a Prospect Avenue-ről nyíló 161. utca egyik zömök tégláépületének harmadik emeletén, ahol a zajos és nem túl biztonságos környezet miatt igyekeztem a lehető legkevesebb időt eltölteni. Múzeumi éjszakázásaim kitűnő eredményekkel kecsegtettek, munkámat sokszor csak az szakította félbe, hogy el kellett érnem az utolsó metrót, amellyel gyorsan és biztonságosan hazaérhettem, mielőtt hosszú és kellemetlen sétáknak néztem volna elébe a sötét utcákon.

Az IRT vállalat által üzemeltetett néhány földalatti vasút akkoriban még igencsak újdonságnak számított, és az emberek többségében még aggodalommal vegyes bizonytalanság uralkodott iránta. Pedig gyors volt, a central park-i 110. utcai megállótól alig negyed óra alatt a majd négy mérföldre fekvő Prospect Avenue állomáson voltam, amely az éjjel-nappal nyüzsgő Manhattan forgalmát tekintve rekordidőnek számított. Az állomás a múzeumtól kényelmes sétatávolságban volt a parkon át, amely kifejezetten jól tett az egész napos ülőmunka után, nem is beszélve a kellemes esti szellőről, amelynek minden szippantása érezhetően kitisztította az avított múzeumi leletektől beporosodott tüdőmet.

A metrókocsik leginkább a hagyományos vasúti szerelvényekhez hasonlítottak akkoriban, belül tágasak és kényelmesek voltak, feltéve, ha az utasnak nem volt kifogása ellene, hogy az ülések egymással szemben, a vagon hosszanti oldalán helyezkedtek el és eképpen számos ember unalmának elűzéseképp a szemközt ülők bámulásával volt elfoglalva. Sajnos több előnye mellett kevés esély volt az utazás idejének hasznos eltöltésére vagy monotonitásának megtörésére, lévén a kocsik megvilágítása olyan gyér volt, hogy lehetetlenné tette az újság vagy könyv olvasását. Az alagútban elhelyezett

lámpák szinte semmit sem segítettek a helyzeten, funkciójuk leginkább az lehetett, hogy a vonatvezető tájékozódását segítsék a kocsi elején lévő nagyerejű fényszórók kiegészítéseként. Néhányan udvariasan megpróbálták alvást színlelni, de a kezdetleges kocsiszerkezet miatti harsány zakatolást figyelembe véve ez ugyanolyan kivitelezhetetlennek számított, mint az esetenkénti rövid beszélgetés.

Az egyik múzeumi este után márciusban, a pontos dátumra már nem emlékszem csak a későbbi újságcikkekben, amelyek most is előttem fekszenek a történetek minél pontosabb felidézése érdekében, szokásomhoz híven a bronxi otthonom felé vezető East Branch vonal legközelebbi megállójához indultam a parkon át, kiszellőztetve fejemet és mellkasomat. Semmiben sem különbözött az az este a többitől, továbbra is az őslények körül forgó gondolataim fátyla mögül csak észleltem, de nem figyeltem a körülöttem andalgó párokat és a kutyáikat sétáltató urakat, valamint hölgyeket, akik időnként felszínes csevegésbe kezdtek néhány számomra banálisnak hallatszó zoológiai kérdéssel, amelyek állataik viselkedése vagy megjelenése tárgyában forogtak. Ilyenkor mindig azt gondoltam magamban, hogy, ó ha a dinoszauruszok esetében is olyan egyértelmű és nyilvánvaló lenne minden, mint a házi ebek tudományosan nem igazán nevezhető kérdéskörében, akkor az én munkám is mennyivel könnyebb lenne.

Ezen némileg felvidulva érkeztem a 110. utcai metróállomásra, valamivel fél tizenegy után. A tágas peronon talán egy tucatnyi utas várakozott, legtöbbször a hűvös tavasz okán szövetkabátban és felhajtott gallérral. Az alagútban gyakran keletkezett kellemetlenül erős léghuzat, emiatt a felhajtott gallér mindig kellemetesebb érzést biztosított, ám én nem éltem a lehetőséggel. A múzeumi szobák mozdulatlan levegője után kifejezetten örültem mindenféle szélmozgásnak, legyen az akár szellő, akár egy orkán. Pár perc várakozás után az elvárt dübörgéssel befutott a szerelvény, és az utasok kis csoportokra szakadtak, ki a kocsik elején, ki az azok végén lévő beszállóhelyek felé igyekezett. A járat az utolsó egyike volt, ennek megfelelően viszonylag sok utazó volt a késői időpont ellenére is.

Magam a Prospect Avenue-nél való gyorsabb kiszállás érdekében az utolsó kocsizhoz tartottam, ahová rajtam kívül többen is beszálltak, és bár volt számos ülőhely, én inkább a kocsi közepén elhelyezett fémrúdba kapaszkodva kívántam az utat megtenni. Azon az estén a kocsiban legalább húsz ember utazott, emlékeim szerint legtöbbször magányosan, hozzám hasonlóan. A hátralévő három manhattani állomáson inkább felszálló volt, mint leszálló, ilyenkor az emberek már kifelé igyekeztek a városközpontból és nem befelé. Körülbelül öt perc után elértünk a 135. utcai megállóhoz, amely az utolsó állomás volt Manhattanben, és a földalatti ezután a Harlem-folyó alatt a már bronxi területen lévő Mott Avenue-hoz robogott. A majd fél mérföldes szakaszt a folyó alatt három perc alatt tette meg a szerelvény, de ezen az estén ez a három perc mindörökké emlékezetes maradt a megrázó események miatt.

Valahányszor a földalatti a Harlem-folyó alatt haladt át, valami ismeretlen készletéstől hajtva megpróbáltam magam elé képzelni a mélységet, amely fölött lustán hőmpölygött a sötétszürke folyam és minduntalan olyan érzés kerített hatalmába, hogy a mérnökök csúfot úztek a természet által kialakított vízi akadályból. Volt, amikor elgondolkodtam, hogy zoológiai kutatásaim során egyes ásatások ilyen mélységben már jó eséllyel találhattak őskori maradványokat, akár

őshüllőktől, akár egyéb fosszilis forrásból. Ilyen irányú kérdéseimre Gustavson professzor azonban arról tájékoztatott, hogy a metróalagutak építésénél nem kerültek elő értékelhető archeológiai vagy zoológiai maradványok.

Úgy tűnt, ezek a gondolatok csak engem foglalkoztathattak a szerelvényen, mivel a többi utas semmilyen jelét sem adta, hogy a lehető legkisebb mértékben is zavarná vagy aggasztaná, hogy a törény kocsik épp egy folyó alatt halad át, olyan mélységben, ahol normális, hétköznapi számítás szerint nincs hely emberkéz alkotta szerkezetnek, különösen nem védetlen polgárokkal a belsejében. Később visszaemlékezve ezek a gondolatok nevetségesnek vagy valamiféle kezdődő elmezavarnak is tűnhetnek, de akkor komolyan foglalkoztattak.

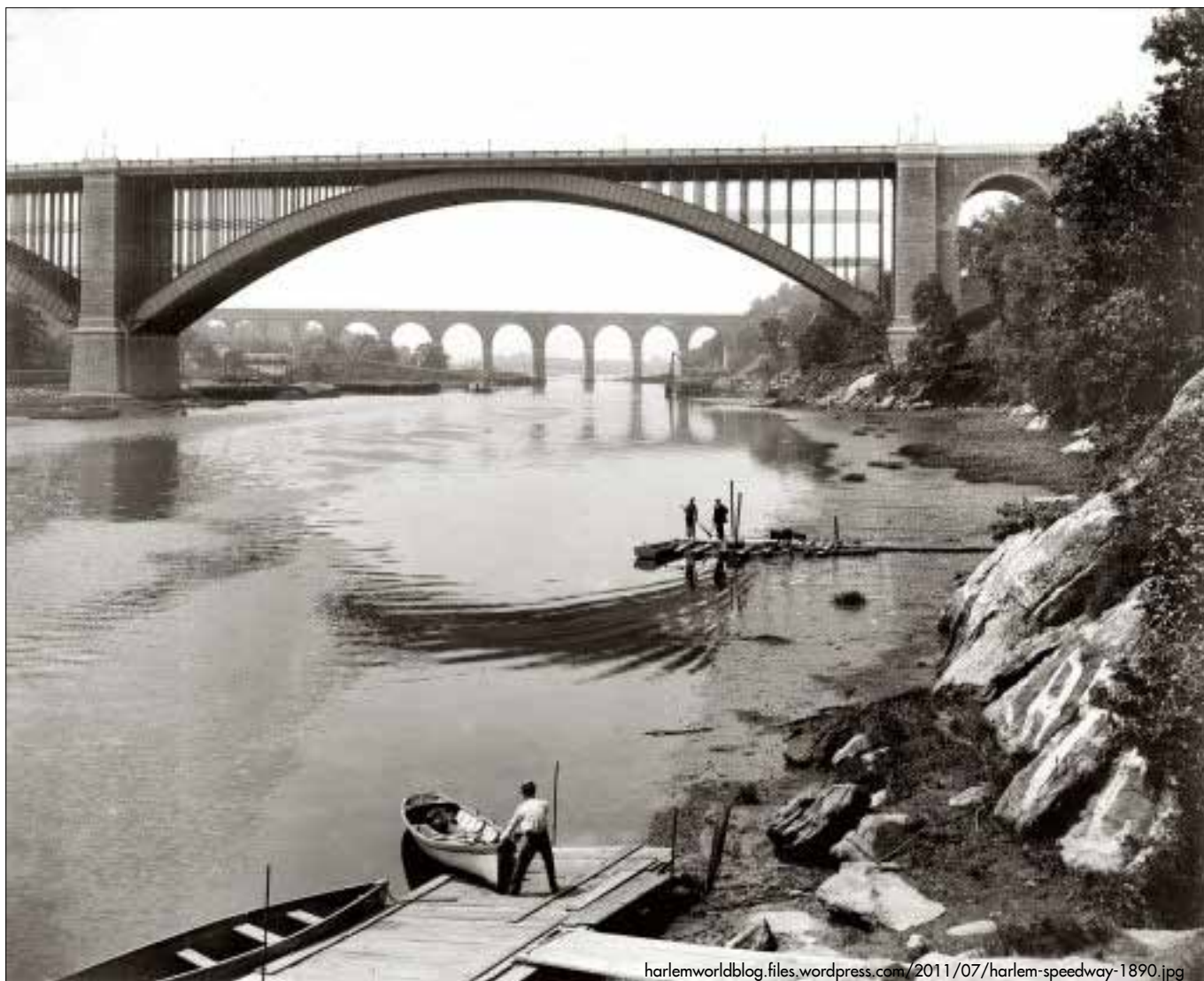
Azon az estén is nagyjából odáig jutottam, hogy épelméjű ember nem kísérti a sorsot azzal, hogy ilyen mélységben közlekedik, amikor váratlanul kihunytak a szerelvény belső világítását adó villanyizzók. Habár munkám során volt alkalmam néhány rosszul megvilágított, vagy éppenséggel sötét helyen megfordulni, az itt beálló feketeség olyan elemi erővel csapott le rá, mint azt még sosem tapasztaltam. Az első pillanatban nem is éreztem, hogy az alagúti lámpák továbbra is megpróbálták küzdeni a sötétség ellen, mivel ezek fénye csak akkor tudott elegendő világosságot szórni a kocsikba, ha az közvetlenül mellettük haladt el.

Az első ilyen alkalommal láttam, hogy utastársaim zavartan néznek körül és néhányan hangot is adtak meglepődésüknek halk vagy éppen hangosabb felkiáltással. Ám nem ez volt az

egyetlen különös zaj azon az estén. A szűnni nem akaró zakatolásban ugyanis a szerelvény eleje felől halk, de tisztán hallhatóan üvegcsörömpölés hallatszott, nyomában emberi sikolyokkal. Agyam eme rövid idő alatt nem tudta feldolgozni az események ily gyors egymásutánban történő változását és elképzelni sem tudtam, hogy mi történhetett. Az egyetlen halvány gyanúm az volt, talán összeütköztünk egy másik metrószerelvényvel, holott tudtam, ez gyakorlatilag lehetetlen, mivel az alagútban két sín pár futott az ellenkező irányba tartó vonatoknak.

Újabb üvegcsörömpölés hallatszott, ezúttal valamivel közelebből és nyomában ismét emberi sikolyok. Megmerevedve álltam a kapaszkodórudat markolva és a hangok irányába néztem. Sötét volt, mígnem az alagúti lámpák fényébe robtunk és egy pillanatra kivilágosodott a szerelvény belseje. Rémült utastársaimon kívül azonban semmi egyebet sem láttam, mindenki szoborként ült a helyén és a kocsik eleje felé nézett. Újra feketeség vett körül minket és közben megállapítottam, hogy sebességünk szemernyi sem csökkent, azaz semmiképp sem ütközöttünk egy másik vonatba, még akkor sem, ha az előttünk vesztegelt is az alagútban.

A sötétségben újra üvegcsörömpölés hallatszott, egyértelműen sokkal közelebből és nyomában ott következett a sikoly, amely így ismételt és erősebben hallva a különösből rémisztővé vált. Akármilyen is okozta az üvegek betörését, illetve állt a sikolyok mögött, közeledett az utolsó kocsihoz, efelől nem volt kétségem. Az üvegtörés hangja ilyen közelről már egyre inkább olyannak tűnt, mint amikor valami súlyos tárgy

harlemworldblog.files.wordpress.com/2011/07/harlem-speedway-1890.jpg

repül keresztül az ablaktáblán és zúzza darabokra az üveget.

Ismét az alagúti lámpák fényébe értünk és ekkor megpillantottam valamit, ami hihetetlennek tűnt, ugyanakkor legalább némi magyarázatot sugallt. Még nem említettem, de a késői órán közlekedő szerelvények öt kocsiból álltak, az első és az utolsó volt elektromos hajtóművel felszerelve és adott helyet a vezetőnek is, a másik három pedig kizárólag az utasok rendelkezésére állt. Így az utolsó kocsiban állva és előre nézve a szerelvényen, a kocsik elején és végén elhelyezett ablakokon keresztül gyakorlatilag végig lehetett tekinteni az egész kocsisoron. Aki ült, az nem tehette meg ezt, a kocsik elején és végén kialakított beszállóhelyek magas korlátai ugyanis megakadályozták a kilátást. Én azonban álltam, egyetlanként a kocsiban, és a pár másodpercre bevilágított szerelvény harmadik kocsijában tisztán láttam egy sötétvörös testet, amely nagy sebességgel repült a kocsi belsejében – felénk.

Amikor ismét ránk borult a sötétség, és immáron nagyon közelről hallatszott az összetörő üveglapok recsegő hangja, rájöttem, hogy ez a torz test szakítja át az ablakokat, ahogy velünk ellentétes irányban végigrepül a szerelvényen, és hogy a négy üvegcsörömpölés azt jelenti, elérte a negyedik kocsi elejét. A nyomában felszakadó emberi sikolyok szinte tapintathatóvá váltak. Nem meglepődés vagy csodálkozás kiáltása volt ez, hanem a félelemé és a fájdalomé. Akármilyen is volt az a vörös tárgy, kétségkívül sérüléseket okozott repülése közben a vagonok belsejében ülő embereknek. Tudtam, hogy még egy alkalommal fénybe borul a szerelvény, majd a titokzatos test berepül az utolsó kocsiba, és végigsuhan rajtunk is.

A szűk alagútban elhelyezett lámpák fénye egy testet világított meg, amely azonban nem egy tárgy volt, hanem egy élőlény. Zoológus vagyok, de ilyen teremtményt még sem a saját szemeimmel, sem a könyvek lapjain, sem a múzeumok leletei között nem láttam sehol. Tudós elme lévén megpróbálhatnám kategorizálni, ám bár biztos vagyok benne, hogy meghatározásom olyan távol állna az igazságtól, mint azon kutatók elméletei, akik először találtak őslény csontokat ásatásaik során.

A sötétvörös bőrű lény csupasz volt, testét nem fedte szőrzet, toll vagy pikkely. Méretét tekintve legalább olyan hatalmas volt, mint egy bivaly vagy bika, de az emlősöknél megszokott méretű és elhelyezkedésű végtagokat nem láttam rajta. Ehelyett csápokat láttam, hat vagy nyolc láb hosszú, izmos vörös nyúlványokat, amelyek a test repülése közben vadul ide-oda csapkodva tekeregtek körülötte. Sem szemet, sem száját vagy füleket nem tudtam kivenni a rendelkezésemre álló rövid idő

alatt. A polipszerű lény maga hangtalanul suhant, csak a csápjai által megsebzett emberek sikolya vegyült a metrószerelvény kerekeinek dübörgésével.

Szeretném azt hinni, hogy volt annyi lélekjelenlétem, hogy hasra vetődjem, mielőtt a vörös polip berobbant az utolsó kocsi és csápjai végigsuhantak az utasok között, de így visszagondolva azt hiszem, inkább elvesztettem az eszméletemet a lény látványától és ettől rogytam a padlóra, akaratlanul is megmentve ezzel magam a halálos csápoktól. Amikor ismét érezni és érzékelni kezdtem magam körül a világot, a szerelvény továbbra is kivilágítatlanul száguldott az alagútban. Fel-tápázkodtam, pont akkor, amikor a vonat lassítás nélkül átrobogott a Mott Avenue állomáson, a Harlem-folyó bronxi oldalán. Zavarodottan bámultam a peronon álló embereket, akik feltehetőleg ugyanilyen megrökönyödve nézettek engem is a tovatűnő szerelvényben.

Az alagúti lámpák fel-felbukkanó fényében a kocsi hátulja felé tántorogtam és a betört üvegen át benéztem a vezetőfülkébe. Nem először vettem szemügyre ezt a kis helységet és tudtam, hogy valahol a baloldalon volt egy nagy piros kapcsoló, amely a vészfék felirattal volt ellátva. Betaszítottam az ajtót és rádőltem a kapcsolóra. Fűlsiketítő csikorgás hallatszott és testem erősen meglódult a kocsi belseje felé. Végigcsúsztam a furcsán sikamlós padlón és a kapaszkodórúdba vertem a vállam, amely ezáltal megfékezett. A szerelvény gyorsan lassult és végül megállt egy alagúti lámpa fénykörében.

Kábultan az eséstől és a látottaktól csak felszínesen jutottak el hozzám a külvilág impulzusai, ám az még így is érthetővé vált számomra, hogy a kocsiban lévő utasok egytől-egyig halottak voltak, a mozdulatlan és torz testtartásba csúszott tetemek saját vérükben áztak. Az élettelen testeket számtalan vágásnyom borította, mintha egy örült borbély támadt volna rájuk éles pengéjével. Biztos voltam benne azonban, hogy eme rettenetes mézszárlás mögött nem egy bomlott elméjű ember állt, hanem az a vörös szörnyeteg, amelynek a tekeregve vagdalkozó csápjain lévő éles karmok szaggatták szét a szerencsétlen utasokat. Az alagútra telepedő váratlan és fagyos csendből csak arra tudtam következtetni, hogy a többi kocsiban is ugyanez a borzalom történhetett.

Akkor csak sejtettem, de ma már tudom, hogy én voltam az egyetlen túlélője a harlem-folyói incidensnek, amely talán nem történt volna meg, ha merész vállalkozók nem bolygatják a mélység fenevadjainak otthont nyújtó földalatti világot, bárbarul a búvóhelyükbe tolaikodó építményükkel.

Ebenezer

Csak Ennyi...

Halál, halál, halál...
Vér, mocsok, szemét...
Halál, halál, halál...
Háború, robbanás, gyilkolás...
Halál, halál, halál...
Biohazard, radioaktivitás...
Halál, halál, halál...
ózonlyuk, környezetszennyezés...
Halál, halál, halál...
Pestis, Ebola, AIDS...
Halál, halál, halál...
Drog, pia, cigi...
Halál, halál, halál...
Nincs élet, csak
Halál, halál, HALÁL!

Jimmy Cartwright

Emberek

Megriaszt a Szél,
És mi elfutunk.
Kergetjük álmunk?
Vagy üldöz démonunk?

Vakon az éjben,
Egyre csak futunk.
Talán csak magunk?
Vagy követ gyilkosunk?

Most már álljon meg.
Aki azt akar.
S tán csitul a zaj,
Mit lábával kavár.

Kévirág

A HÁZAL HÁZA

Adamék már legalább másfél órája autóztak a kihalt, rossz állapotú úton, azon az esős, vigasztalan délelőttön, de még mindig semmi jelét nem látták annak a háznak, ahová kihívták őket.

Sam már jó néhány perce csak némán bámult ki az ablakon, és a csordogáló vízcseppeket tanulmányozza. Az út mentén sorakozó fák sokasága egybeolvadt, ahogy haladtak egyre távolabb az ismert civilizációtól.

- Biztos jó irányba megyünk? - kérdezte Sam.

Adam nem mondott először semmit, mert így is elég ideges volt már.

- Fogalmam sincs! - jött végül a válasz. - Nem tudom, hol vagyunk, nem tudom, hova tartunk. Ez az átkozott GPS is bedöglött, és már rohadtul az agyamra megy ez az elcseszett időjárás is. Már rég ott kellene lennünk.

- Utálom, amikor ilyen világvégi helyekre hívnak ki minket - reagált Sam. - Csodálkoznak, hogy a házuk tele van azokkal az átkozott kártevőkkel. Nincs itt semmi, csak fák, szántóföldek és elhagyatott raktárak. A legjobb hely a rágsálóknak. Értelmetlen és elvesztegetett idő.

Adam erre már nem mondott semmit. Csak vezetett tovább, és a tájat kémlelte, ami semmit sem változott már egy ideje.

Végül újabb félórányi út után az erdőt felváltotta a szántóföld. Gyenge kőd lebegett a környéken, de így is jól ki lehetett venni egy épületnek a körvonalait valamivel a napraforgótáblák fölött.

- Az lesz az! - horkant fel Adam. - Legalább is rohadtul remélem, mert ha nem, akkor visszafordulunk. Nem vagyok hajlandó tovább menni.

- A próféta szóljon belőled! - fűzte hozzá Sam.

A dombra épített faház, mint egy szellemszálló meredt az alatta elterülő tájra. Adam ráhajtott a bejáróra, ami földút volt, de minőségét semmivel sem lehetett rosszabbak nevezni, mint az aszfaltosat, amin eddig jöttek.

A ház felől egy apró termetű, fürgén mozgó, kopasz, szürke, kopott öltönyt viselő fickó indult meg feléjük olyan gyorsan, hogy Adamék már azt hitték, úgy ront nekik, mint a faltörő kos a betörni kívánt kapunak.

- Üdvözlöm önöket! A nevem Simon McCallister. Örülök, hogy megérkeztek. Jöjjenek!

Az apró termetű ember ugyanazzal a lendülettel sarkon fordult, és a bejárati ajtóig meg sem állt. Adam és Sam kiszálltak az autóból, és követték. Az eső meggyőzte őket arról, hogy most nem lenne célszerű kinyújtóztatni elgémberedett végtag-jaikat.

Amikor beléptek a házba, ott állt velük szemben egy óriási, ében óramű; a percmutató pontosan akkor érte el a 12-es számot, és meghökkentő hanggal rázendített egy különös zenére.

Samnek rossz érzése támadt a hellyel kapcsolatban. Nem tudta, mi, de egyetlen porcikája sem kívánta, hogy beljebb menjenek ebben a rémisztő házban.

- Ott, arra - mutatott egy sötét szoba irányába Simon. - Onnan hallom a kaparászásokat. Néha már olyan hangosak, hogy éjszaka is felébredek rájuk. Pedig fent alszok az emeleten.

- Máris szemügyre vesszük - nyugtatta meg Adam. - Fel tudná kapcsolni a villanyt, hogy lássunk valamit?

- Óóó, hát ott nincs világítás. Láthatják, hogy ez egy régi ház. Én is azért lakom az emeleten, mert idelent rosszak a vezetékek. Hallják? Most is kaparásznak!

- Sam, menj ki és hozd be a zseblámpákat a kocsiból!

Sam kiféle menet azon töprengett, hogy milyen egy lepra helyre kellett már megint jönniük. Azt azért mégis furcsállta, hogy pont ott nincs világítás, ahol nekik dolgozniuk kellene, de fent az emeleten van.

Néhány pillanattal később visszatért két lámpával, és az egyiket átnyújtotta a társának. Adam a lámpafény kísérete mellett elindult a szobába. A parketta nyikorgott a lábuk alatt. Bent négy-öt kilós rostzsákok sorakoztak a falnak támasztva.

- Mi ez a helyiség? - kérdezte Adam. - Mik vannak ezekben a zsákokban?

Válasz már nem érkezett a kérdéseire, mert a Mr. McCallister eltűnt.

- Adi, tűnjünk el innen! - mondta Sam halkan. - Valahogy nincs jó érzésem a hellyel kapcsolatban.

- Nyugalom, Sam! Nem kellene annyi horrorfilmet nézned. Akkor nem lennél beszarva egy kis sötétségtől.

- Nem erről van szó! Egyszerűen csak valami nincs itt rendben.

- Valami van itt! Gyere ide! - Adam lehajolt, és egy már rohadásnak induló rongyszőnyeg végébe kapaszkodott. - Segíts!

Sam megragadta a szőnyeg másik végét, és félrehúzták. Egy fából készült csapóajtó volt a padlóban, közepén egy rozsdás vasfogantyúval.

- Mi a fene ez? - kérdezte Sam.

- Ha nem ismerted volna fel, akkor ez egy ajtó - felelte Adam, arcán különös vigyorral. - Világíts ide!

Adam a fogantyú fölé hajolt, és rángatni kezdte. Először úgy tűnt, hogy nem sikerül kinyitni, de végül megadta magát. A lenről áradó áporodott, dohos szag szinte arcon ütötte őket.

- Mi ez a rohadt bűz? - kelt ki magából Sam.

Adam kivette a kezéből az egyik lámpát, és a mélybe világított. Megrogyant, korhadt falépcső vezetett a padlóig. Lassan megindult lefelé a nyikorogva recsegő lépcsőkön. Mikor leért, körbepásztázott a lámpával. Néhány rothadó doboz, hordó és ugyanolyan rostzsákok, mint fent, de más semmi. Elindult, hogy jobban körülnézzen, de sötétség rendellenesen nyelte el a fényt.

- Hova méész, Adam?

- Gyere le! Ne odafent szarakodj már! Ez a pince nagyobb, mint gondoltam.

- Én ugyan le nem megyek oda!

- Vagy lejössz magadtól, vagy én vonszollak le ide!

Adam szavai meggyőzték társát, mert a lépcsőfokok ismét jagatva nyikorogtak, ahogy Sam bátortalanul, lépkedett lefelé. Körülöttük a sötétben apró lábak léptei és patkányok vinnyogása hallatszott. Sam mindig a hangok irányába hadonászott a lámpával, de nem látott semmit.

- Ez igen érdekes - jegyezte meg Adam, ahogy beljebb mentek.

- Ez inkább hátborzongató!

- Ezt nézd, Sam!

Adam valami sárgás-fekete nyálkás anyagra világított, ami betérítette az egész padlót.

- Hozzá ne nyúlj, ember! - kiáltott Sam társára, amikor a nyálkás anyag felé nyúlt.

- Higgadj már le! Kezdem unni, hogy úgy viselkedsz, mint egy anyámasszony katonája.

Adam beleérintette az egyik ujját az ismeretlen anyagba, és megszagolta azt.

- Hasonlít az ammóniára - jegyezte meg összeráncolt homlokkal. - Menjük tovább! Látnunk kell, hogy mi van itt, mielőtt lejövünk a szerekkel, hogy kiirtsuk a dögöket.

Samnek minden porcikája ellenkezett Adam ostoba ötletével, de nem akart félős kislánynak tűnni. Összezárta fogait, és követte társát.

A bűz egyre erősebb volt; a rothadás, a pusztulás és a rég eltemetett dolgok szaga keveredett a levegőben. Hirtelen csoszogó hangot hallott Sam, és a hang irányába fordult. A lámpa tompa fénye egymásra pakolt dobozokon állapodott meg. A hang a dobozok mögül jött. Mintha valaki vagy valami vonszolta volna magát. Ahogy közelebb lépett egy árnyékot látott.

- Adam! - suttogta izgatottan. Valamiért úgy érezte, hogy jobb, ha nem kiabál. - Adam, gyere ide! Találtam valamit.

Felelet viszont nem érkezett. Sam oldalra nézett, ahol az előbb még Adam állt, de csak a sötét vette körül. Bátortalan léptekkel megindult társa utolsó tartózkodási helye felé, de közben vissza-visszanézett a dobozok felé, mert egyre inkább úgy tűnt, hogy valami hatalmas test vonszolta lassan magát.

- Adam! Hallasz? - kérdezte ismét, miközben meredten bámult az előtte elterülő sötétbe.

- Itt vagyok - jött a válasz.

Sam egyszerre megrémült és megkönnyebbült.

- Miért nem válaszolsz, ha kérdezlek, ember?

- Mert nem hallottalak.

- Hol a lámpád?

- Megadta magát. Menjünk fel, és hozzunk le mindent! Nem tudom, mik élnek ezen a helyen, de nem vagyok benne biztos,

hogy ide mi elegek leszünk.

- Inkább húzzunk el innen a fenébe! Nekem ez az egész hely nem tetszik.

Sam szeme abban a pillanatban kikerekedett, mert valami hatalmas árny jelent meg Adam mögött. A hirtelen jött rémülettől nem tudott szóhoz jutni. Az árny kinyúlt a sötétből, és megragadta Adamet, majd belevesztek a sötétbe, amit elnyúlt kiáltás követett.

- Sam!

Ekkor valami lucskos, szakadó hang hallatszódott. A kiáltás megszakad, és csak halk nyöszörgés követte. Egész kivehetően hallani lehetett a roppanást, amikor egy csont eltört.

Sam megindult a kijárat felé, de körülötte húsz-harminc centire hemzsegték a szem nélküli patkányok. Sam félre rúgott néhányat, de értelmetlen volt, mert a többi azonnal átvette a helyét.

Érezte, ahogy a nadrágján felfelé kapaszkodtak. A lámpájával sikerült néhánytól megszabadulnia, de az is csak pillanatnyi sikernek bizonyult. Valahonnan az egyik patkány rávetette Samre magát, és megharapta a nyakát. Sam megragadta, és önkívületi állapotban vágta földhöz. Csak ekkor tűnt fel neki a kis jószág csupasz, petyhüdt teste.

A szem nélküli patkányok vinnyogó hangja sem nyomta el a csúszó hangot, ami Sam felé közeledett. Amit eddig csak árnyéknak látott, most megtestesült előtte. A lénynek csupasz, torz emberi feje volt, ami tele kitüremkedésekkel, de szem vagy orr nem volt rajta. A teste nagy és puffadt, amiből levedzett a sárgás-fekete nyálkás anyag. Lába és keze nem volt. Úgy csúszott a földön, mint egy hernyó, de a puffadt testből számos csápszerű testrészt tapogatta körülötte a terepet.

Sam megfordult, és támolyogva futni próbált, de a patkányok már a mellkasát és a vállát rágcsálták. A teste már szinte érzéketlen volt. Még tett egy utolsó erőfeszítést, de megbotlott, és beleveszett a csupasz patkányok tengerébe.

- Jó étvágyat, kicsinyeim! - mondta az apró termetű fickó, gúnyos kacajjal, és lecsukta a csapóajtót.

Andrew Sinclair

livemusiciphotography.info/2008/02/16/perfect-horror-movie-house-west-tennessee/

FÉNYKÉPALBUM

- Ki ez az aranyos kisgyerek?
 - Ez a kis unokám, amint nyíllal játszik.
 - Ó, de édi! És ő kicsoda?
 - Ez a szomszéd bácsi, amint viszi a mentő, hogy kiszedjék a szeméből a nyílveesszót.
 - Bohókás azzal az izével a szemében.
 - Szerintem is. Csak azt nem értem, miért haragudott meg ránk annyira. A másik szeme megmaradt, nem? Minek neki kettő, ha egyel is lát? Az optimista azt mondja, hogy félig tele van a pohár, a pesszimista pedig azt, hogy félig üres. Miért nem pozitívabbak az emberek?
 - Ezt én se tudom, drágám, de nagyon depressziós ez a nép. Ne is beszéljünk róla! De ez a másik tündér, kicsoda?
 - Ő a második unoka, a Tamáska. Itt éppen „akasztósdit” játszik a szomszéd kislánnyal.
 - Aranyosak! És ezek az emberek?
 - Ők a tűzoltók, amint másnap levágják a kislányt a faágról.
 - Milyen fura színe van, és érdekes, ahogy kilóg a nyelve. Határozottan jól sikerült felvétel! Kicsit olyan szürreális. Szinte művészi.
 - Emlékezetes idő volt. Nézd, ott van Tomaskovics őrnagy, aki a te férjedet is üldözte.
 - Jé, tényleg! Hogy megöregedett!
 - Kérsz egy kis kekszet?
 - Köszönöm, nem. De ez a bájos ifjúember nekem annyira ismerős!
 - Igen, ő a nagyobbik fiam, amint iszik.
 - És itt?
 - Itt pedig vezet.
 - És itt?
 - Itt hajt be az orvosi rendelőbe a furgonnal. Ekkor jött ki egy egész rendőrör, mert megvadult a lelkem, és késsel kergette meg azt a törött kezű bunkót, aki kritizálni kezdte a vezetési stílusát... csacsi gyerek.
 - Ez pedig a Pistike, ha jól látom! Milyen jó kiállítású fiatalember lett belőle! És egész stramm kis motorja van.
 - Nem hittem volna, hogy felismered. Igen, itt disznóölés volt. Kicsit be van rúgva szegénykém.
 - Ő is?
 - Ő is és a motorja is. Lövöldözi a disznókat motorról. Előtte nézett meg egy vadnyugati filmet.
 - És ezen a képen mi van?
 - Két halott rendőr.
 - Na meg két halott disznó, ha jól látom...
 - Úgy van! A rendőröket felismered, mert sapka van rajtuk. Egész jól célzott a kisfiam.
 - Ez a Pistike... még mindig olyan szeleburdi?
 - Nem sokat változott. Itt gyújtotta fel a benzinkutat. Imád tüzeskedni! Gyönyörű robbanások voltak!
 - Igen, határozottan mutatósak. Kár, hogy élőben nem láthattam!
 - Élőben még szebb volt, elhiheted.
 - Veletek mindig olyan érdekes dolgok történnek, Klárka! Irigylésre méltó kis családod van.

- Köszönöm, Mártikám, de te se panaszkodhatsz. Kár, hogy börtönben vannak a gyerekeid.
 - Zolika hamarosan szabadul.
 - Örülök neki.
 - Én is, elhiheted! Olyan butuska tud lenni. Hányszor mondtam már neki, hogy ne késeljen meg mindenkit, akivel vitája támad, de mit lehet ezekkel, a rosszcsonn gyermekekkel kezdeni?
 - Hát igen, kedvesem! Az én Marci fiam is előzetesben van. Pedig csak egy rendőrt vert meg.
 - Bezzeg a politikusok! Milliárdokat lopnak és megússzák. A mi gyerekeink viszont minden piszlicsáré dolog miatt ülnek! Munkát se nagyon kapnak, csak minimálbérért. Csoda, ha bűnöznek? Teljesen elnyomják őket!
 - Így van ez, drágám, igazságtalan a világ!
 - Nagyon egyetértek. Nekünk már szinte csak a nosztalgia maradt. Ó... azok a régi szép idők, sose jönnek már vissza!
 - Pedig milyen szép volt ez is... Marcika itt engedte rá a vérebeket a gázóra leolvasóra. Egy napig neveltünk rajta. Csak nehéz volt elásnunk azt a medveembert. Minek hízott meg annyira? Simán elfuthatott volna a kutyák elől.
 - Szerintem is, Klárka... nagyon sok a túlsúlyos manapság. Börtönkoszton bezzeg nehéz lehet elhízni!
 - Valósággal éheztetik szegényeket. Nézd csak, itt jöttek ki a kommandósok a lelőtt rendőrök és az eltűnt gázóra leolvasó miatt. Meg aztán... eltűnt egy ellenőr is, aki azt állította, hogy lopjuk az áramot.
 - Micsoda aljas rágalom!
 - Mert csak zsigerelik az embereket, drágám!
 - Körbefogták az egész házat, amint látom. Az a szócsöves férfi is ismerős valahonnan!
 - A speciális alakulat vezetője. Nem túl jól neveltek az emberei. Az egyikük egyszer úgy hátracsavarta Pistike karját, hogy szabályosan megkékült neki. De fel is jelentettük ezeket, az állatokat túlkapásért. Szégyen, hogy ilyeneket megengednek egy demokráciában! Ezeknek kapálniuk kellene a határban, nem emberekkel bänni!
 - Nem demokrácia ez, szívem! Már rég nem az. De tudod, mit nem értek? Miért hátulról fotóztátok le, amint körbevették a házat?
 - Mert már régen kijöttünk onnan.
 - Értem... had kiabáljanak, azok a hülyék!
 - Itt pedig menekülünk előlük.
 - Kalandos idők lehetnek.
 - Jól mondd, kedvesem! Igazi autósüldözés volt, épp, mint a filmekben. Mindig nosztalgiával gondolok rá. Csak két embert ütöttünk el, egész könnyen megúsztuk. S nézd csak, itt szökünk át a határon. Marcika még véres egy kicsit. Előtte raboltunk ki egy bankot, mert kellett a pénz. Aztán sajnos mégis le kellett lőni az embercsempészt. De végül sikerült elmenekülnünk. Itt pedig az új házunk udvarán a kis unokámat látod, amint éppen nyíllal játszik.
 - És ő kicsoda?
 - A szomszéd bácsi, amint viszi a mentő, hogy kiszedjék a szeméből a nyílveesszót.

Norton

Anyám

Figyelmeztess!
Ha Rögös útra tévednék,
Szenvedélytől elvakultan
Hamis útra révednék.

Szólj rám!
Ha senkire sem figyelnék,
Külső zajtól fél süketen
Szakadékhoz érnék.

Állíts meg!
Ha elérhetetlen célért,
Olvadó szárnyakkal
Az egekbe törnék.

Ölelj magadhoz!
Ha útra kelnék,
Cserébe a sivatagban
Neked virágot keresnék.

Sirass el!
Ha fáradtan negálnék,
Mert, ha kihívás elé nem futnék,
Megtört szívvel úgyis meghalnék.

Adj esélyt!
Hogy újra szülessék,
Ne csak magamnak éljek,
És mindenkit önzetlenül szeressek.

coolababy

Méreg

Méreg eszi testem,
marja, mint sebet a só.
Felkészülök e harcra
s eltemetem, mi volt.
Hús szellő! Lágy eső!
szól egy égbekiáltó hívószó.
Tisztítsátok meg testem
az emberi mocsoktól.
Mossátok le rólam
mik reám telepedtek,
folyjon le cseppekben
a negatív tetetlen érzelem.
Megtisztulni, mint puha selyem
magamba szívni, mitől fű ott terem,
ez az egyik lételemem.
Nem kell várni, elodázni
csupán odamenni, elé állni
s lényedet átadni.
Fáj, ahogy távozik a szenny.
Fáj..., de megtisztelő érzés.
Vidd el! Szívd ki belőlem,
mi megmérgezte vérem!

freedom

Hűhó a hóhős

A hómunkás az jó munkás!
Teret tisztít, utat ás.
Hősként harcol fagyban, szélben,
Mínusz húszban, jégverésben!

Felszabadít utcát, teret...
Pincsikutyás embereket...
Élőt, holtat, völgyet, hegyet...
Elhányja a jövő hetet!

Supermanként röptül tova,
Nem alkuszik meg ő soha!
Segíti, hogy közlekedjél,
Munkahelyre betipegjél.

Ha kapudba tol hegynyi havat,
Ne legyen rá durva szavad!
Mert hidegben kell iparkodni,
S így nehéz lehet gondolkodni!

Norton

Fáj a Farkas Lábnyoma

Tüske maradt a farkas Lábnyomán
Nyüszített, de ment tovább.
A Vándor meglátta a párát,
Meggzánta, s kiszedte a tüskét
Az állat megköszönte, s elfutott
A Vándor követte nyomát
Így rá lelt kincsére amit keresett.
Egy ház.

Ablakában szőke lány.

Köszöntötte!

Egymásba Szerettek.

A farkas ellépdelt halkan

Egy másik lábnyomhoz,

Egy másik vándorhoz,

S egy másik házhoz.

Gedő Márto

A Hold átka

Ezüst átkot szór a telihold a tájra,
Feltörrik a pecsét, melyben lelke
Elzárva él, s most a vér átka
Vérszomjja válva kel életre benne.

Űzi az ősi vágy, mi tagadhatatlan,
Keresi áldozatát, hogy csillapítsa
Éhségét, mely hajthatatlan
Vágyat nincs mi megállítsa.

Majd lecsap az átkos sötétben.
Nem menekülhet áldozata, kit űz,
Mert nem ember már, kinek bőrében
Vérszomjja lobban a tűz. Norton

Andrew Sinclair

A Stirlitz dosszié: egy kultfilm a KGB-től

„Az idő soha-soha meg nem áll,
az órák róják szüntelen az útjukat,
a pillanat úgy illan, tovaszáll,
mint gyors folyón suhanó hab,
épp annyi csak... a pillanat...

Csak fut velünk az idő, mely irígy,
és volt-holt napokat örökre eltemet,
de nyomukat majd tovább őrzi a szív,
és újra kél a múlt, ha emléket pergeted...
a játszmát, hol az szabály,
hogy csak az nyer, ki mer,
amelyben rád bukás, vagy győzelem vár,
az életed a tét, röpké perc dönti el...

Az idő soha-soha meg nem áll...”

Ennek a főcímenének az első verszakát, már gyerekként is kívülről megtanultam. Amikor később a '80-as években, a „Stirlitz” eltűnt a képernyőről – úgy tűnt örökre – is sokszor dúdoltam... magamban. Énekelni nem tudok, elsősorban azért. Akkoriban már új bálványokat imádtunk, akik egy jéggel borított csatamezőn, meg a csillagok közt harcoltak egymással. A Birodalom, meg az ellenségei. De a gyermekkorom egyik visszatérő motívuma az, ahogy lélegzet visszafojtva követtem Stirlitz útját, a Harmadik birodalom középpontjában. A mesterkém kalandjai voltak az első inspirációim, a XX század történelméhez. Nagyon élénk emlékem, amikor egy őszi almászüretre vitték az osztályt busszal, és én egész úton az előző nap látott epizód képeivel viaskodtam, azokat pergettem magamban. Sőt megbeszéltem a barátommal! Már nem emlékszem mit-hogyan taglaltunk, csupán az intenzív hangulat maradt meg. Ekkoriban már ismételték a sorozatot... nem először... nem utoljára. Kijelenthetjük, hogy a Tavasz 17 pillanata az első sorozatfüggőséget okozó tv-produkció volt!

Az imént emlegetett cseperedő koromban, a mesefilmek mellett – melyek olykor már zavartak a bugyutaságukkal – nagyon korán megkedveltem a partizánfilmeket, melyekkel akkoriban telítődve volt a Magyar tele-VÍZIO. Apám, noha munkásór volt, ezt a szenvedélyemet egyáltalán nem szerette, és megpróbálta korlátozni. Talán ösztönösen ráérezett, hogy ez a vonzalom, nem egyfajta bimbózó munkásmozgalmi lelkesezés, hanem valami más. Volt azonban egy kivétel, a jelen írás tárgya, melyet elsősorban Édesanyám áldásával, sőt a társaságában nézhettem. Ha jók az emlékeim, általában a vasárnap délutáni műsorsávban – ami akkor még csupán délutáni program volt – adták, így egy hetet kellett mindig várni rá, hogy megmenekül-e Stirlitz. Ez a film, meg a sok titokban, s részletekben ÉLVEZETT szovjet háborús film, volt az alap. Erre még rájött vastag szirupos, émelegős cukormázzal a magyar Bors-Oszi és Dezső, a két tahó Horthysta, és Tyll Atilla (a mai „műsor” vezetőceleb tiszteletre méltó SZÍNÉSZ apukája, aki olyan szerepeket is játszott, mint az „Utazás a holdba”, Barbicane elnöke!), mint egy igazi, az 50-es években megrajzolt burzsuj, a főnökük. Valamint az egy óra múltán mintha itt len-

nék... de sosem. (Figyelem a Bors, és az Egy óra... egymás utáni, folyamatos megtekintése súlyos mentális-pszichológiai szövődményeket okozhat!) Ezek a filmek fontos hatásúak voltak, bár ellenkező előjellel, mint azt az alkotók szerették volna. Aztán ki ne hagyjam a sorból a lengyel „A 4 páncélos és a kuttyát”, ami ellen már a legújabb korban tiltakoztak az egykori, még élő ellenállók. Mégpedig azért, mert újra akarták forgatni. Ezt az apropót használták fel az illetők, hogy tudassák, a sorozat borzasztóan hazug! A lengyelek és oroszok viszonya egyáltalán nem volt olyan zökkenőmentes a valóságban. Gondolom elsősorban Katyn, meg Varsó miatt. De a Jugó-Titoista „Belgrádi fiúk” is nagy volt. Az ott látott kerítés átugrási technikát a szoc-reál keretek között, életveszélyes módon gyakoroltuk. Tudom még nekem is ment a gyakorlat, pedig én bénának számítottam. Ma nem merném megpróbálni! A Belgrádi fiúk a kemény szocialista akciófilmek világa. A 4 tankos, meg egy eb, egy lightosabb, vígjátéki elemekkel lágýtott ellenállós film. Na és persze semmi köze a valósághoz... egyiknek se.

A cikk tárgya ezeknél jóval összetettebb, és elég sokban különbözik tőlük. Elsősorban nem akciófilm. Ez kőkemény melodráma súlyos, máskor szikár párbeszédekkel, belső monológokkal. Intellektuális – kém! – játszma. Szerkezete dokumentarista, elbeszélő, minimális benne az akció, de egyes jeleneteinek feszültségtelítettsége oly nagy, hogy gyakorlatilag korhatáros is lehetne. Akció kevés van benne, de azért akad néhány. Ezek nem látványos tűzijátékok, hanem sokkolóan váratlan, realiztikusan egyszerű cselekmények. A hatás óriási. Nem csupán azért, mert a háború korabeli felvételeken bemutatott kulissza. Űdítő szellemi kaland a kor „szovjethősiességei” közepette. Valószínűleg ez a film volt az első, amelyben az egykori, legyőzött ellenséget nem nézték hülyének. Egy Stirlitz szintű mesterkém tudott csak túljárni az eszükön. Meg volt ennek a pontos célja, amire még visszatérek. A tematikája, ahogy időszetekre osztva, és a hős gondolatának egy külső narrációjával. A jellegzetes mély orgánus hang, mint hangulatfokozó, még ma is ütős. Utólag úgy vélelmezem, hogy a korai írói stílusomon rajtahagyta a bélyegét ez vastagon. A magyar hangok olyan jellegzetesek, hogy ezt a „80-as évek elején felhasználták, amikor hasonló időosztási móddal, és ugyanazzal narrátorhanggal készítették paródiát. Ebben egy, az akkori nyugatról becsempészett pornófilm kiváltotta szex-rulettet, és az azt követő orgiát mesélték el 17 pillanatosan. A hatása olyan volt, mint egy bombáé! Másnap, harmadnap minden ismerősöm erről beszélt, de nem azért, mert annyira erotikus lett volna! Á dehogya, ezt is szoc-reál prudéria uralta. A 17 pillanatos keret

miatt volt akkora siker! Ma szívesen megnézném újra, kíváncsi lennék átjönne-e még valami a korábbi hatásából.

Visszatérve a szovjet kémhez, a sorozat szándékaival ellenében nem a szovjetunió iránti csodálatomat erősítette, hanem a 3-ik birodalom iránti érdeklődésemet keltette fel. Természetesen ifjúként nem volt fogalmam arról, hogy ez a sorozat egy Freud elszólás, és igazából nem a Német birodalom, hanem a Szovjet birodalom belső viszonyairól lehet sokat megtudni belőle. A tavasz 17 pillanata 12 részes, és mindegyik rész túl van egy órahosszán. A cselekmény követése feszült figyelmet igényel. Ha egyszer valaki belemélyedt, azon fogja kapni magát, hogy noha rég kikapcsolta a lejátszót, még mindig a látottakon agyal. A párbeszédekben összegyűlő észtevészítő feszültség esetleg szokatlan lehet az újabb kori nézőnek, akit az akció hiánya is zavarhat. Amikor a főhős megfontolt cselekedeteit, vagy gondolatait tolmácsolja a háttérhang, a szájbarágós monológ erőteljes hangulatelemmé lesz. Ez különösen a magyar szinkronban él, Both Béla hangján, akit a Tanú c. magyar filmben Básty elvtársként láthat a néző.

A 17 pillanat egy kalandos kémhistória, nem látványos lövöldözős, üldözős, bár ezek is megtalálhatóak benne. A kaland, ami sokszor a nyomasztóan fenyegető légkörben zajlik, elsősorban szellemi. A történet lényegét próbálom meg most kivonatolni, vagyis azt, ami nekem fontos, és eszembe jut.

A Vjacseszlav Tyihonov alakította Otto von Stirlitz a német elhárításba mélyen beépült szovjet kém, egy rezidens, ahogy a kémfőnököt nevezik. 1945 kora tavaszán, bár a háború már a végső fázisba ért, a Birodalom szívében az elhárítás, a titkosszolgálatok zavartalanul működnek. Stirlitz alias Makszim Iszajev őrnagy, az RSHA, vagyis a Birodalmi Biztonsági Főhivatal VI. hivatalának (SD-Ausland, azaz a hírszerzés) vezető beosztottja, SS-Standartenführer (ezredes) egy titkos üzenetet kap. Az üzenetben azt a feladatot kapja, hogy állapítsa meg, hogy folytatnak-e, és ha igen kik folytatnak titkos tár-

Leonyid Bronyevoj, a színész, és az igazi Heinrich Müller.

A valódi Walter Schellenberg, és a színész, Oleg Tabakov.

gyalásokat a nyugati szövetségesekkel, egy különbékéről. A lehetséges személyek Hitler közvetlen munkatársai, ahogy azt egy a végtelenségig kisuvickolt jelenetben maga Sztálin elvtárs szinkronhangja: Mádi-Szabó Gábor, nagy okosan kifejti. (Imádom az ehhez hasonló gyagya kommunista propagandát, immunis vagyok rá, és élvezem) Stirlitz miután alaposan megsemmisítette még a hamut is, töprengeni kezd, sorra elemzi Göringet, Goebbelst, Himmlert, és Bormann-t. Ezek az „információ a mérlegeléshez” c. részek. Nem egyben látjuk az összet, hanem a hős felvillantja magában az általa készített karikatúrákat, és ezzel már rá is indult az agya a kérdéses személyre. De ezen részek közt más jelenetek is vannak. Egyébként mind zeneileg, mind képileg, – eredeti felvételeket látunk a figurákról – óriási hatásúak, szuggesztivitásuk, és propagandaeértékük fantasztikus. Van olyan jelenetsor, melyben Stirlitz sakkozik egy nővel az „Elephant” nevű étteremben, és ráadásul még győz is, pedig közben mérlegel! Ha jól emlékszem éppen Göebbelst-et. Végül némi tépelődés után Himmler mellett dönt, aminek egyébként van történelmi alapja.

Ernst Kaltenbrunner, s az őt alakító Mihail Zsarkovszkij.

Kalandos úton ébred rá – kis híján lebukva –, hogy a főnöke Schellemberg is benne van a buliban. Közben a helyzet fokozódik, mert a látóterébe kerül Martin Bormann, a Führer helyettese, és az, amit úgy is szeretnek nevezni, hogy OdeSSa. Persze ez csak a népszerű-közismert neve, itt nem említik, de ez bizony az! Kiderül, hogy Himmlert és kissé ügyetlen konspirálását Bormann csalétkül használja, elterelő manővernek, hogy a saját, jóval profibb projektjét védje. Miközben Stirlitz Bormannal kezd tárgyalni, és „segít” neki, az ő nyaka körül is megszorul a hurok. Követik a múzeumi találkára menet, és minden idegszálával érzi, hogy figyelik. Müller a rettegett Gestapo vezetője megtalálja az ujjlenyomatát a lebukott rádiósnője bőröndjén. Ebből a slamasztikából Stirlitznek 7 órájába telik kidumálnia magát, úgy hogy közben marha nagy szerencséje is van.

A rádiós egy segítővel megszökik, így elmarad a Müller által hön áhított szembesítés. „Stirlitz érezte, hogy Müller számításába valami hiba csúszott.” – halljuk Both Béla hangján. Így időt nyer, hogy kigondoljon egy igazolható sztorit. Egyszer egy hidegháborús kémregényben olvastam, hogy a kém egy történetet legjobban az igazságba elhelyezett apró behelyettesítéssel tud hihetővé tenni. Itt is ez történik, Stirlitz az általa valóban átél, szemtanúkkal igazolható eseményeket megtoldja egy bőrdönddel. Ilyen lehetősége mindenkinek csak egyszer van, emlékezteti magát Stirlitz, ő alaposan ki is használja. Egy szintén csúcshangulatú tanúsbeszítés során Stirlitz története igazolást nyer, de persze Müller gyanakszik tovább, csak a „keringő” finomodik több fokozattal, és ezt a hős is tudja. Müller beszáll Bormann tervébe, egy „délszaki házacska, két úszómedencével” a célja, de ugyanúgy nyomoz tovább Stirlitz után is. Ez a mi Stirlitzünk egy szuperember. Pókerarccal veszi tudomásul, még a lebukást is. A pincebörtönben a nem létező koszfoltokat tisztogatja az egyenruhájáról, és igazgatja magán, közben ezt gondolja: „Ez bizony lebukás... a rohadt disznók!” Érdemes figyelni a kiváló alakításban a hős szemeit, miközben rezzenetlenül bámulja Müllert, amikor az, akár az úrvacsorát felmutatja neki az elfogott titkos kódját. A viharvert arcban a szemek, két kifejezéstelen, sötét kődarab, nem árulnak el semmilyen érzelmet, amikor egy kínzókamrában ücsörögve a legféltebb titkával szembesíti a legádázabb ellensége. Irigyelhetjük Stirlitz stressztűrő képességét. Fantasztikusan játszik a Gestapo Müllert alakító színész Leonid Bronyevoj is.

Egy igazi, könnyörtelen logikájú, mesterkopót mutat, egy intelligens fenevadat. Kettejük szellemi párharcai felzaklató csemegék. Miközben kedélyeskednek egymással, a szavak szintjén szinte kibelegzik egymást. Ugyanakkor egy feszült helyzetben, vagy azután kölcsönösen udvariaskodnak egymással, Stirlitz többször régimódián elnézést kér Müllertől, amikor egy-egy pimasz kijelentésével átlépte a kettejük közti korbéli, és rang szerinti határt, és ezen Müller megbántódik. (Nagy csemege ez!) Vagy a másik kedvencem: amikor a kínzókamrában a Müller egészsége miatt „aggódó” Stirlitz jógázni tanítaná a vonakodó Müllert, akinek fáj a feje! Szó se róla ez már egy kicsit groteszk, de szuper hangulatú, és egyszerre mosolygunk, és izgulunk.

Nem áll szándékomban, hogy felsoroljam az összes kedvenc jelenetemet. Inkább piszkálnék egy kicsit, már csak azért is, mert maguk az oroszok is megtették. A sorozat több szempontból sem hiteles, bár a KGB akkori vezetője Jurij Andropov, az '56-os Magyar felkelés leverését személyesen irányító későbbi első titkár aligha akarta, hogy az legyen. A film készítése idején már elterjedtek voltak a mini magnók, a miniatürizált szalagos felvevők.

Ezt az 50-es években feltalált aranyos eszközt a 40-es években még nem ismerték. Bájos ahogy Stirlitz mégis egy ilyenvel veszi fel a Bormannal folytatott megbeszélését, amit aztán Müllerral közösen hallgatnak vissza. Megjegyzem a felvétel tökéletessége irigylésre méltó, még manapság is, főleg ha tekintetbe vesz-

szük, hogy a dialógus egy száguldó autóban történik. A gépkocsik a múltban nem voltak ilyen csendesek, mint manapság. Ha már a visszajátszásnál tartunk, ebben a jelenetben is, és máskor is mérhetetlenül sok kávé fogy a filmben. A kávé rezisztenciával, és koffeinfüggőséggel most nem kívánok foglalkozni, bár szerénytelenség nélkül állíthatom: szakértője vagyok ezeknek. Inkább azt találok csodálatosnak, hogy a háború ezen végső szakaszában még ilyen mennyiségű kávé van a blokádtól lévőtől birodalomban. Az is megfigyelhető, hogy a sorozat Berlinje sokkal kevésbé romos, mint ugyanebben az időben az eredeti volt. Gondolom mindenki látott már felvételeket a földig bombázott Berlinről, így ebbe sem merülök bele. Hogy a főhős mégis viszonylag ép, bár kissé üres utcákon autókázik, ez speciálisan orosz komponens lehet. Jellemző módon csupán akkor kell kerülni, és megállnia, amikor az később kapóra jön az alibijéhez. Az oroszok a youtube-ra feltettek egy rakás hiba elemzést, ami oroszul nem tudóknak is érdekes lehet. Az egyik ilyen poén, hogy Schellenberg amerikai filmhíradóval szórakoztatja Himmlert, és a híradórészlet bár 1945-re van datálva, valójában 1944-ben készült. A Gestapo börtön berendezése is szinte jelenetéről-jelenetre változik, a tárgyak vándorúton vannak, épp úgy mint amikor Stirlitz a rádiós bőrdöndöt szemléli meg egy helyiségben. A Reichführer SS Himmler arcképe önálló életet él egyfajta sztárként mindig a kamera lencséje előtt van. Bármerre is megy Stirlitz, árnyékként követi. A kérdéses helyiség először, a bőrdönd bevitelkor még a 107-es számú, amikor Stirlitz benyit, már nincs ott az ajtószám. Sok érdekes hibát mutatnak be, nekünk most ennyi elég. Ebből is látszik, hogy nem csak a Csillagok Háborúját, és más megaprodukciónkat vesézték ki. Stirlitz is sorra került.

Az 1973 augusztusában bemutatott legendás filmsorozat, eredeti címén: Szemnadcaty mgnovenyj veszni, nem csak egészében, hanem egyes külön figyelmet kapott részeiben is ikonná lett, s ezen még a szovjetunió felbomlása sem változtatott. A sorozat 3 év alatt készült el 12 részből. Andropov állítólag nem cenzúrázta a filmet, csupán a főcímből vetette ki a közreműködő KGB-sek nevét. Ma már elképzelhetetlen lenne, hogy más játssza Stirlitzet, mint Vjacseszlav Tyihonov színművész, de a rendező szerint ez tulajdonképpen véletlen volt, mivel Tyihonov éppen ráért. A már ismert színésznek ez volt a hetedik filmje, és mivel nem voltak színházi kötelezettségei, ezért vállalta el a hosszú forgatást. A provokátor Klaus szerepét alakító Lev Dukov egyszer a bemutató után együtt játszott vidéken Tyihonovval (hakniztak, mondanánk mi) egyszer egy lelkes asszony rontott be hozzájuk, és megölte Tyihonovot. Azt kiabálta, hogy az unokáinak is mesélheti: megölte Stirlitzet! A sikerhez nagyban hozzájárult a magától, zene, melyet Mikael Tarivergyev jegyez olyan jól sikerült, hogy önálló művekként is megállják a helyük. A hosszú, nem egyszer eseménytelen snittek, szinte a mozdulatatlanságban megálló jelenetek, hangaláfestése hűen tükrözi a szereplők,

főként Stirlitz érzelmeit, gondolatait, a helyzetet, amiben van. A legkedvesebbjeim: természetesen az „információ a mérlegeléshez” zenéi, a feszült hangulatú menedéglés a Gestapo folyosóin, vagy amikor egy temetésen felidézi Heydrich temetését, és az eredeti felvételek alatti ünnepélyes, baljós gesztus zene. Ez utóbbinak részletét még SMS csengőhangnak is rámásoltam a telefonomra. A 17 pillanat a volt, s elmúlt szovjet filmművészet jellemző alkotása. A dologban az a pikáns, hogy éppen egy szovjet filmben mutatják be úgy a nácikat, mint érzelmekre képes, intelligens, emberi lényeket. És idéznék itt egy találó megfogalmazást, amivel a megrendelő KGB motivációja is kiderül: „A nácik ilyetén ábrázolása persze nem volt a véletlen műve: ha a filmnek a kémtevékenységhez kellett kedvet csinálnia, akkor az ellenséget sem lehetett vért lihegő kretének hordójaként ábrázolni.” Bizony, bizony! Egészen különleges az is, hogy a rendező egy nő, bizonyos Tatyjana Lioznova, aki speciális, és valljuk be találó módon mutatja be a férfiak nyers, folytonos játszmákkal teli világát. Minél tovább nézzük a jeleneteket, annál jobban érezhetjük, hogy a témába ezt az atmoszférát, ezeket a megragadó hangulatokat egy férfi nem tudta volna belevinni! A katonák, és gyerekek bemutatásánál, de különösen az orosz rádiós nő karakterében azért tetten érhető a rendezőnő. Ráadásul, bár a mai, StarWars utáni felgyorsult fim-világban esetleg kibukhat a néző a hosszú, eseménytelen vágásokon, az bizonyos, hogy a 17 pillanat már alkalmazza a szappanoperák receptjét. Tudniillik minden epizódban történik valami, ha más nem a végén, ami miatt alig várod a folytatást. A sorozat első vetítésére jellemző, hogy állítólag még Leonyid Brezsnyev is a képernyőre tapadt, nem volt tanácsos ilyenkor zavarni. De a szovjet alvilág éppennygy, mint a törvényisztelő polgárok a televíziók előtt ültek.

Az utcák kiürültek. A sorozat sikerének nem csak a stáb, de a megrendelő KGB is örült. A hatalmas kultusza máig hat, Boris Jelcin elnöksége alatt egy felmérés meglepő eredményt mutatott: az orosz filmhősök közül a legtöbben Stirlitzre voksoltak volna egy újabb elnökválasztáson!

Internetes források szerint Stirlitz egy, sőt több valós mesterkémről lett mintázva. Az egyik idős korában halt meg, tehát túlélte a háborút, míg a másik egy bizonyos Willi Lehman a Gestapóban szolgált, a Breitenbach fedőnevet kapta, amikor 1929-ben a szovjetek szolgálatába szegődött. 1942-ben azonban lebukott, és kivégezték. Egyébként Stirlitz nem tudott volna ilyen mélyen beépülni az SS-be. Azért nem, mert a szervezet vezető tisztjeit különleges gondossággal ellenőrizték, családfájukat 1750-ig visszakövették. Viszont mind a szovjet, mind a német túlélők a háború után sejtani engedték, hogy létezett egy Hitler közvetlen környezetébe beépült kém, aki soha nem bukott le. Például Franz Halder vezérezredes, az OKH vezérkari főnöke is így nyilatkozott. Nézetem szerint a Tavasz 17 pillanata mellett, hogy sikeres agit-prop játékfilmként a kémkedéshez próbált kedvet csinálni, a szovjet ifjúság körében, és

elvonta a tervezdaságot nyögő orosz nép figyelmét, még egy fontos küldetést is teljesített. Bár a hivatalos szovjet történetírás egyik negatív, neuralgikus utált ikonja Martin Bormann, a „Führer árnyéka”, valójában ő volt az a bizonyos szuperkém! Bormann, mint ezt a történészek kiderítették, önként, ingyen, az államkapitalizmus odaadó híveként kémkedett a szovjetunióknak. Jó darabig eltartott, mire Sztálin gyanakvása eloszlott, utána viszont feltétel nélkül hitt a forrásának. Bár a kilétét még a kifejezett parancsára sem fedte fel az összekötője, Maria Poljakova, egy rendkívül szép, és intelligens orosz nő – a fedőneve „Gisella” – Sztálin túltette magát az engedetlenségen, bár ennél kevesebbet is megöletett másokat.

Például Poljakova apját és testvérét is, amikor a „Generalissimus” 1941 nyarára tervezett Németország elleni offenzívának zöld utat adott. Mivel a támadáshoz felvonulóban volt a vörös hadsereg úgy vélte, nem kell már a kémbanda, eleget tud. Bár Poljakovát is visszahívta, nem végeztette ki, s ez volt a szerencséje... mindkettejüknek. Miután az Oberkommandó der Wehrmacht (OKW) hírszerzése felderítette Sztálin igazi szándékait, a németek késlekedés nélkül preventív támadást indítottak, ami összezúzta a felvonulóban lévő vörös hadsereget. Poljakova visszatért hát Svájcba, és a háború végéig szállította „Werther” életbevágóan fontos adatait. Reihann Gehlen tábornok a keleti idegen hadseregek vezetője a háború után azt nyilatkozta, egyébként szűkszavúan, hogy az 1950-es évben május 1-jén Bormann egy ügynöke látta integetni a felvonulóknak a Kreml dísztribünjén! Bármily hihetetlen ez, bizony igaz Bormann végül csak lebukott, az utókor vizslatozta tekintete előtt. Pld: Luis Kilzer könyve a: Hitler árulója is ezt bizonyítja, de a magyar Földi Pál – egykori katonatiszt – is írt erről. 1973-ban – micsoda egybeesés, ez év augusztusában mutatták be a szovjetunióban a 17 pillanatot! Lev Bezimenszkij publikálta Martin Bormann utolsó naplóját. Magyarul is megjelent 1976-ban. Ismerve a szovjet „dokumentumok” hitelességét, némiképp kételkedni illik ebben a könyvben. Megvallom gyerekkoromban elolvastam, többször is, és minden szavát elhittem... Különbölni lehet, hogy mégis Bormann írta a naplót, csak éppen nem '45-ben és nem Berlinben, hanem mondjuk az '50-es években, és Moszkvában?!... Ha már lúd, legyen kövér, ezek a történészek, és mások állítják, Bormann kém volt, az összekötője, a „rote kapelle” és más kémsejtek felé, pedig nem volt más, mint a Gestapo rettegett vezetője: Heinrich Müller. Müller '33 előtt a nácikat üldözte, hivatalból, mert rendőr volt. A hatalomátvétel után belépett a pártba, és megkapta a Gestapót. Állítólag csak karrierizmusból tette ezt, neki mindegy volt milyen a rendszer.

Ebben a megvilágításban még érdekesebb Oleg Bronyevoj alakításában a filmbeli Müller. A színész teljesen eszköztelenül jeleníti meg a Gestapo-Müllere ravasz figuráját, aki minden-kivel nyájas, de minden szavára figyelni kell.

Van még itt valami... valami egészen hátborzongatóan érdekes dolog. Legalábbis az érdeklődők számára. A sorozatban megemlítésre kerül Reinhard Heydrich, az SD rettegett vezetője elleni 1942-es merénylet, azaz a temetése. Heydrich közel állt ahhoz, hogy leleplezze az áruló Bormannt, akinek a szovjet fedőneve „Werther” volt. Ezek a cseh kommandósok, nem holmi rettentő nagy hazafiságból akartak végezni az SD vezetőjével. Nem kérem, sajnos ezek a hősök az angol titkoszolgálat zsoldosai voltak, akiket azért küldtek erre a gyakorlatilag öngyilkos akcióba, hogy „Werther” ne bukjon le! Az angolok nem tudták ki is az a „Werther” csak az eredményeit látták. Például később a Kurszki páncélos csata „Werther” miatt veszett el, mivel az oroszok hamarabb tudtak támadási tervekről, mint támadást vezényelni hivatott törzs. A németek csak akkor értek el sikert, amikor az eredeti tervtől eltértek a parancsnokok, a helyzet megkövetelte improvizációban. Ezeket „Werther” nem tudta jelenteni. Bár az angolok nem sejtették az oroszok kéme kicsoda, azt viszont tudták, hogy Heydrich már a bizonyítékokat gyűjti ellene. Ezért elküldték a cseh „ellenállókat” akik megölték. „Werther” megmenekült.

A súlyos történelmi háttér után, a folytatásban szeretnék pár karaktert leütni a mai oroszok viszonyáról a 17 pillanathoz. Meg kell jegyezni, hogy az oroszok, amellet, hogy tisztelik és becsülik a sorozatot, viccet is csinálnak belőle. A sajtóságos tisztelet egy jele, ahogy fergeteges, agyament paródiákkal szórakoztatják honfitársaikat. A YouTube video megosztó portálon több, megdöbbentő paródia, és filmrészlet látható, orosz feltöltésből. Megvallom töredelmesen, hogy nekem a legjobban a

<http://www.youtube.com/watch?v=xpHOEr1GNAC&feature=related> oldalon található videó tetszett... szabályosan

kiütött, behaltam tőle, hogy szlengesen fogalmazzak. Életemben először fordult elő velem, hogy sajnálkoztam azon, nem tudok oroszul! A képi poénoktól is görcsös, visongó röhögés jött rám, és van némi képzelőerőm a szöveghez is. A videó nyilvánvalóan valami vicces tv műsor része volt. A lényege, anélkül, hogy belemerülnék: a megszokott fekete-fehér Stirlitz világ hirtelen kiszínesedik. Stirlitz matt vörös lesz – hát milyen is lehetne más! – Müller csizmái zöld-sárgák, a falak kékek stb... Súlyos a látvány, ráadásul a paródiában játszó szereplő, rendkívül jól adja elő a filmbeli Müllert alakító Leonyid Bronyevoj modorosságát, és mivel még hasonlít is a színészre, a hatás óriási. A sorozatot kedvelők számára kötelező katasztrófa még a 2008-as „Gitler kaputt” című agy-menés, ez is csak oroszul. A film azon az agyalágyult ötleten alapul, hogy a legendás szovjet sorozatból miért ne lehetne egy vidám (!?) zenés (!!) vígjátékot (!!!?) készíteni. És lőn! Persze komoly színészek nem adták nevük a produkcióhoz, celebek, és sztárocskák felvonulása az egész, de ettől még működik. Több részlet fenn van a video megosztó portálon, én ezt a jelenetet ajánlom: <http://www.youtube.com/watch?v=FScmehY7SCK&feature=related>

A másik érdekesség, hogy bár a sorozat eredetileg fekete-fehér, a neten utólag színezett részletek is láthatóak. Szerintem ütősek, bár értem a korabeli logikát, hogy a korabeli filmhíradó részletek sűrű bejátszása miatt lett az egész szín nélküli.

Amikor 2009-ben, 81 éves korában Moszkvában elhunyt Vjacseszlav Tyihonov színművész, egy legenda távozott. Szívinkfartussal vitték egy Moszkvai kórházba, és ott halt meg. Noha több filmben játszott, és a színpadon is sikeres volt, alakja összeforrt a gyűrött, póker arcú rezidensével. Bár más szovjet alkotásokban is a kommunizmusért harcolt, ez volt az a film, ami ismertté tette.

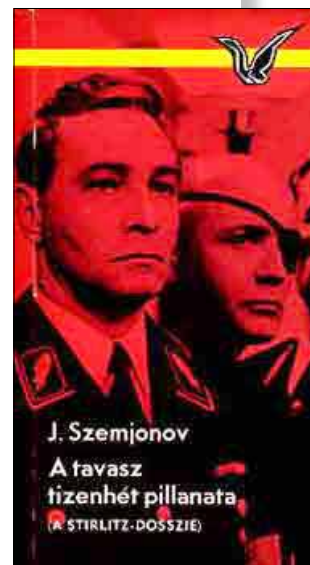
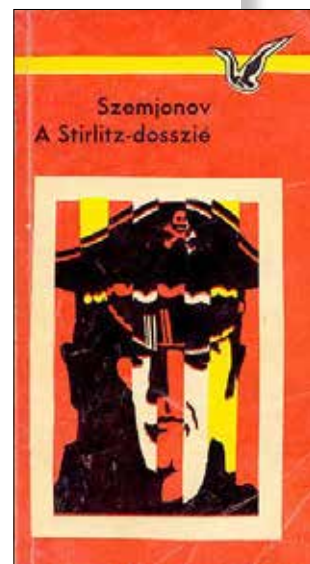
A regényváltozatot Julian Szemjonov (1931–1993) írta, akiről úgy hírlétt maga is hírszerző volt. 1968-ban jelent meg először, és az éppen a tekintélyét helyreállítani próbáló szovjetunióknak nagyon is kapóra jött Stirlitz népszerűsége.

A regény háromszor jelent meg magyarul:

Julian Szemjonov: A Stirlitz-dosszié. Magvető (Albatrosz könyvek), Budapest 1971, 20 cm, 379 p., ford. Dalos György]

Julian Szemjonov: A tavasz tizenhét pillanata: a Stirlitz-dosszié. Magvető (Albatrosz könyvek), Budapest 1974, 2. kiadás, 20 cm, 379 p., ford. Dalos György

Julian Szemjonov: A Stirlitz-dosszié. Poligr. Casa Scinteii (Előre kiskönyvtára), Bukarest 1975, 17 cm, 318 p. ford. Dalos György

Később a siker hatására Szemjonov írt egy folytatást is: „A tavasz megszépíti Berlint” címmel, de ez már nem volt olyan nagy durranás. Magyarul is megjelent 1984-ben.

A 12 részes fekete-fehér televíziós filmsorozat összesen 840 perc hosszúságú.

Szereplők:

Vjacseszlav Tyihonov (Stirlitz / Maxim Iszajev ezredes),
 Leonyid Bronyevoj (Heinrich Müller),
 Jevgenyij Jevsztignyjejev (Verner Pleishner professzor),
 Mihail Zsarkovszkij (Ernst Kaltenbrunner),
 Rosztyiszlav Pljatt (Schlag lelkész),
 ekaterina Gradova (Käthie Kien / Katya Kozlova),
 Oleg Tabakov (Walter Schellenberg),
 Nyikolaj Prokopovics (Heinrich Himmler),
 Jurij Vizbor (Martin Bormann),
 Szvetlana Szvetlicsnaja (Gabi Nabel),
 Emilija Milton (Frau Zaurich),
 Nyikolaj Volkov Ml. (Erwin, Käthie férje),
 Lev Durov (Klaus ügynök),
 Vaszilij Lanovoj (Karl Wolf tábornok),
 Olga Szosnyikova (Barbara Krein)

Rendező: Tatyjana Lioznova,

Író: Julian Szemjonov,

Operatőr: Pjotr Katajev,

Zene: Mihael Tarivergyijev,

Látványtervező: Boris Dulenkov, Feliks Rosztockij

A DVD kiadás 6 lemezből áll, lemezenként 2 részzel.

Végezetül egy szubkultúra, amit a 17 pillanat teremtett: a Stirlitz viccek világa. Az interneten ez hálás téma, sok portálon megtalálható. Most néhány abszolút kedvencem következzen zárásul:

- Ki a példaképe?
- Stirlitz.
- ???
- Annyira vakmerő, hogy cirill betűs, orosz nyelvű leveleket ír Himmlernek...

Stirlitz megdöbbenve konstatálja, hogy irodájából eltűnt a vodkás üveg, a kozák sapka, meg a harmonikája.

Egyszercsak harmonikaszóra lesz figyelmes.

Végigosan a folyosón, majd berúgja az ajtót, és értetlenül mered a láthatóan részeg, kozáksapkában harmonikázó Müllerre, aki így szól:

„Mi van Makszimovics, asszed csak neked van honvágyad?”

Stirlitz benyit Müller irodájába. Egyenest odaáll Müller elé, és azt mondja neki:

„Obergruppenführer, nem állna be a Szovjet hírszerzéshez? Jó a fizetés!”

Müller megdöbbenve mered Stirlitzre, aki folytatja:

„Bocsánat, nincs egy aszpirinje?”

Stirlitz tudta, hogy az emberek csak a beszélgetések végére emlékeznek.

Bormann hajnali három órakor durva dörömbölésre ébredt. Amikor ajtót nyitott, egy vattakabátba öltözött idegen férfit látott, sílécekkal a lábán, ejtőernyővel a hátán.

- AZ ELEFÁNTOK ÉSZAKRA MENNEK!!! - mondta az idegen nyomatékosan, erős orosz akcentussal.

- Az elefántok elmennek a francba! - mondta bosszúsán Bormann. - Stirlitz egy emelettel feljebb lakik!

A háború vége. A Reichstagban mindenki magába roskadt. Hitler kétségbeesetten bolyong az épületben, de rá se hederít senki. Belép Stirlitz dolgozószobájába.

Stirlitz felugrik:

- Heil, Hitler!

Hitler fáradtan:

- Legalább te ne szórakozz velem, Makszimics!

Források:

Internet,

Földi Pál: Bormann is kém volt,

Luis Kilzer: Hitler árulója

Homoergaster

Alan Dean Foster - A bolygó neve: Halál

„A bolygó neve: Halál”, Alan Dean Foster remekműve, 1986-ban jelent meg „A nyolcadik utas a halál” című könyv folytatásaként. A magyar fordítók a Die Hard sorozathoz hasonlóan bajban lehettek a cím lefordításakor, ugyanis az angol eredeti az „Aliens” címet kapta írójától, amit nemes egyszerűséggel „Idegenek”-nek lehetne fordítani. Ez viszont nem túl hangzatos cím. Az első rész, az „Alien” fordításakor valószínűleg nem gondoltak arra, hogy folytatás is lesz, ettől függetlenül sikerült egész jó magyar címeket találni a további részekhez is. Foster ugyanis nem állt meg egyetlen könyvnél, hanem egy kiváló, az Alien-univerzumban játszódó eseményekből álló sorozatot hozott létre, melynek második része „A bolygó neve: Halál”. Követői is akadtak, akik további történeteket kreáltak, ők viszont sajnos többnyire nem a Mester színvonalán alkották meg műveiket.

Az Aliens ott folytatja a történetet, ahol az Alien félbehagyta. Az előző rész két túlélője, Ellen Ripley és társa, Jones, a macska sodródik a Nostromo űrbeli mentőcsónakjában. Egy űrhajó rájuk talál, majd megmenti őket. Ripley a Gateway űrállomáson tér magához. Egyetlen bökkenő van: megtudja, hogy összesen ötvenhét évet töltött mélyálomban. Ennyi idő telt el az Idegennel való összecsapása óta. „Az idő múlik. Az iszonyat nem.” Ismerősei, barátai, sőt a lánya is már mindannyian meghaltak.

A Társaság kihallgatja Ripleyt a Nostromo fedélzetén lezajlott eseményekkel kapcsolatban. Ripley részletesen ismerteti a történeteket; persze senki sem hisz neki. Miért is hinnének, hiszen azon a bolygón, amelyen a Nostromo legénysége megtalálta az idegen űrhajót és a tojásokat, azóta egy földi telepesekből álló kolóniát hoztak létre, akik a planéta jó részét felderítették, és nem találtak semmi idegent. Még. A bolygónak nevet is adtak: Acheron. Találó név...

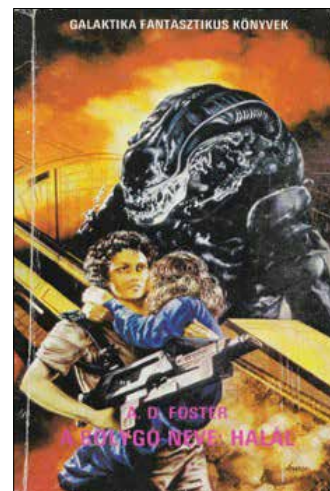
A vizsgálatot lezárják, Ripleyt pedig a „sarokba támasztják”. Nem kap komolyabb büntetést, de nem repülhet többé űrhajókon; furcsa beszámolóját betudják a szokatlanul hosszú mélyálmoknak. Hogy idejét valamivel eltöltse, egy dokkban vállal munkát rakodógép-kezelőként, éjszaka pedig rémálmok gyötrik. Egy nap megjelenik lakásán a Társaság embere, Burke,

és a Gyarmatügyi Flotta tisztje, Gorman hadnagy. Közlik Ripleyvel, hogy megszakadt a kolóniával a kapcsolat. Ki akar nekünk küldeni egy katonai segítséget, hogy vizsgálja meg a helyzetet, és szeretnék, ha Ripley velük tartana, mint szakértő. Ripley rövid vívódás után igent mond a felkérésre. A Sulaco katonai szállítóhajó fedélzetén egy kommandós csoport kíséretében hamarosan megindul az Acheron felé. Kezdetét veszi egy újabb iszonyat...

Nem kívánom ismertetni a teljes történetet, annyit azért sejtethünk, hogy ismét az Idegenek állnak az események háttérében, még hozzá nem is kevesen. A katonák felveszik velük a harcot, de nem ilyen ellenségre számítottak: az Idegenekre semmilyen földi kiképzés nem készíthette fel őket. Az Acheronon a Halállal találkoznak: Foster nem bánik kesztyűs kézzel regényalakjaival. Happy end - mint azt már megszokhattuk - most sincs, csak pusztulás, nukleáris holokauszt és néhány szerencsés túlélő. Így majd folytatódhat a történet.

A könyv alapján - hasonló címmel - film is készült, mely az első részhez, az Alienhez képest egészen más stílust képvisel. A Nostromo fedélzetén egy esélytelen csapat nézett szembe egyetlen idegennel, és a film hangulatát leginkább a szorongás jellemezte. Az Aliens-ben az akció dominál. Az acheroni kolónián egy hatékony fegyverekkel felszerelt és jól kiképzett szakasz száll szembe az idegen rettenettel. A veszteségarányok most az emberek javára billennek, de az idegeneket ez nem érdekli. Ők vannak többen. Türelmesen várnak, hogy valaki ismét rájuk találjon...

Kapitány

Christian Vulpius: Haramiák kapitánya

„A főszereplő alakját híres, nagyszabású rablóregényében Goethe sógora, Christian Vulpius teremtette meg 1797-ben. Műve azóta hősihez méltó, kalandos pályát futott be.”

A regényt leginkább Mándy Iván: Robin Hoodjához hasonlíthatnánk. A szegény sorsú rablóvezér igazságot oszt, a gazdagokat megbünteti, becsületesebb, mint a kor vezető eliteje. Sokszor megálmodott történet, szinte népmesei fordulatokkal.

Ez a mű mégis kicsit más. Jóízű, fordulatos történet, amelynek hőse, Rinaldo Rinaldini, nemcsak a gazdagok réme, és bajtársainak vezére, hanem örök elégedetlen figura. Vagyonát nem osztja széjjel a szegények között, mert igazából senkiben sem bíz. A nagy álma rendhagyó: kevesen tudják, hogy ő egy nemes lelkű haramia, aki legvadabb kalandja közben is arra áhítozik, bárcsak jó és igaz ügy érdekében áldozhatná életét és vérért.

De mi is a nemes ügy, amiért Szicíliában és Itáliában harcolni lehet? Itália egyesítése és az olasz nép ország alapítása nincs terítéken, és különben is, az író nem olasz hazafi. Vagy mégis? Egy nép felszabadításáról büntetlenül lehet írni. Ez a nép Korzikán él.

Rinaldo, aki az asszonyok kedvence, egyik nő karjaiból a másikba szédülve kerül egyre közelebb a nemes összeesküvőkhöz, és végül arra lesz figyelmes, hogy minden barátja és jótevője egy célért küzd.

Vajon ő hogyan dönt? A keményfejű férfi megadja magát sorsának, vagy most is szembe szegül a provokációnak, noha a lelke mélyén tudja, hogy ez a jó út? Hisz-e annak a nőnek, aki többször becsapta és hóhérekre juttatta? Vagy inkább a békés életet választja messze földön hűséges szolgálólánya és naiv szerelme társaságában?

Ezekre a kérdésekre akkor kapsz választ, ha elolvasod a sodró lendületű történelmi kalandregényt.

Floró

